

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἐξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἐξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθῆναι 16 Ἰουλίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 33

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Δίχως νὰ πάψῃ νὰ καλωσορίζῃ τὸν ξένο του, ἔσπρωξε τὸν πάγκο κον-
τύτερα στὸ τζάκι, ἔβαλε τὸν βασιλιά
νὰ καθήσῃ, ἔρριξε μιὰ ἀγκαλιὰ φρύ-
γαντα στὴ φωτιά καὶ ἐξακολούθησε
νὰ γυρίζῃ μὲ βία πέρα-δῶθε.

— Καλῶς ὤρισες στὸ φτωχικό
μου! Πολλοὶ θέλησαν νὰ
βροῦν καταφύγιο καὶ προ-
στασία ἐδῶ μέσα, ἀλλὰ ἦταν
ἀνάξιοι καὶ τοὺς ἐδιώξα. Μὰ
ἐνας βασιλιάς ποὺ ἀπαρνιέ-
ται τὸ στέμμα του καὶ περι-
φρονεῖ τὸ ἀξίωμα του καὶ
ντύνεται μὲ κουρέλια γιὰ νὰ
φιερῶσθαι τῇ ζωῇ του στὴν
προσευχὴ καὶ στὴ νηστεία,
αὐτὸς εἶναι ἀξίος καὶ καλο-
δεχούμενος. Θὰ μείνῃ κον-
τά μου ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς
του!

Ὁ Ἐδουάρδος θέλησε νὰ
τὸν διακόψῃ γιὰ νὰ τοῦ ἐξη-
γηθῇ, μὰ ὁ ἐρημίτης δὲν τὸν
πρόσεχε καθόλου· μόνο ἐξα-
κολούθησε νὰ μιλᾷ μὲ ὑψω-
μένη φωνὴ κι' ὁλοένα με-
γαλύτερο πάθος:

— Ἐδῶ θὰ βρῆς τὴν εἰ-
ρήνην. Κανένας δὲν θ' ἀνα-
καλύψῃ τὸ καταφύγιό σου
γιὰ νὰρθῇ, θέλοντας νὰ
σὲ παρασύρῃ πάλι στὴν μά-
ταια κοσμικὴ ζωὴ, ποὺ ὁ
Θεὸς σὲ φώτισε νὰ τὴν ἀ-
φήσῃς. Ἐδῶ θὰ μείνῃς καὶ
θὰ προσεύχεσαι ἐν εἰρήνῃ·
θὰ διαβάζῃς μὲ τὴν ἡσυχία
σου τίς Ἱερὰς Γραφάς· θὰ
φιλοσοφῇς γιὰ τὴν ματαιό-
τητα τῶν ἐγκοσμίων καὶ θ'
ἀγάλλεσαι γιὰ τὴν ἀφραση

εὐδαιμονία τῆς μέλλουσας ζωῆς. Θὰ
τρέφεσαι μὲ ρίζες καὶ μὲ ἀγριοὺς καρ-
ποὺς καὶ θὰ ταλαιπωρῇς κάθε μέρα
τὸ σῶμα σου γιὰ νὰ σώσῃς τὴν ψυ-
χή σου. Θὰ φορῇς ἓνα σάκκινο που-
κάμισσο καὶ γιὰ μόνο ποτό σου θὰ
ἔχῃς νερό. Θὰ βρῇς ὅμως τὴν εἰρή-
νην, ναί, τὴν ἀπόλυτη εἰρήνην· κι' ἐ-

κεῖνοι ποὺ θάρθουν νὰ σὲ ζητήσουν,
θὰ διωχθοῦν χωρὶς νὰ καταφέρουν τί-
ποτε· κανένας δὲν θὰ σὲ βρῇ ἐδῶ.
Κανένας δὲν θὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἀπὸ
τὴν κατάνυξή σου καὶ τὴν ἀφοσίωσή
σου στὸν Θεό.

Ὁ γέρος ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ
καὶ νὰ φέρνῃ βόλτες μέσα στὴν κα-
λύβα. Δὲν φώναζε ὅμως τώρα ὅπως
πρίν, ἀλλὰ μουρμούριζε σὰ νὰ μι-
λοῦσε μὲ τὸν ἑαυτοῦ του. Ὁ βασιλιάς
νόμιζε πῶς ἦταν ἡ κατάλληλη στιγ-
μὴ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τὴν κατὰ-

στασή του, καὶ ἀρχισε μὲ με-
γάλῃ ζωηρότητα νὰ τοῦ διη-
γεῖται τίς περιπέτειές του.
Ἐνοιωθε μιὰ ἀνεξήγητη ἀ-
νησυχία καὶ ὁ φόβος τοῦ
ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Μὰ ὁ
ἐρημίτης ἐξακολουθοῦσε νὰ
μονολογῇ δίχως νὰ προσέχῃ
τὸ παιδί. Σὲ λίγο τὸ πλησία-
σε καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

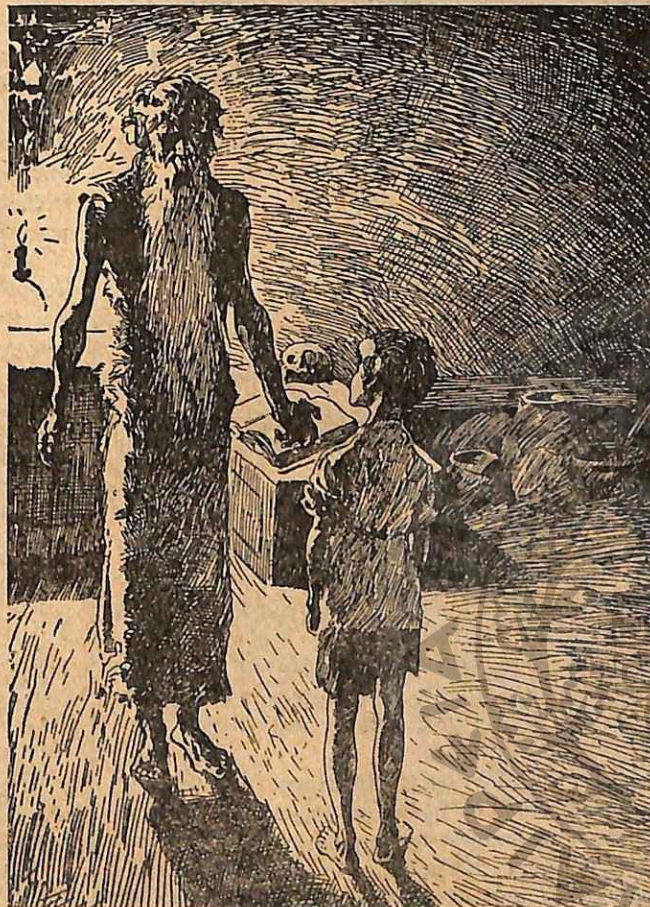
— Ψίτ! Ἐχω νὰ σοῦ πῶ
ἓνα μυστικό!

Ἐσκυψε πάνω ἀπ' τὸ κε-
φάλι του, κοντοστάθηκε καὶ
ἔμεινε ἀκίνητος σ' αὐτὴ
τὴν θέσιν σὰ νὰ πρόσεχε
μήπως ἀκούσῃ τίποτε. Ὑ-
στερα πήγε κατὰ τὸ παρά-
θυρο, ἔβγαλε τὸ κεφάλι του
ἐξω, κοίταξε προσεκτικὰ μέσ'
στὸ σκοτάδι, ἦρθε πάλι κον-
τὰ στὸ παιδί πατώντας στὶς
μύτες τῶν ποδιῶν, ἐκόλλησε
τὸ στόμα του στ' αὐτὶ του
καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Εἰμαι ἓνας ἀρχάγγε-
λος!

Ὁ Ἐδουάρδος τινάχτη-
κε τρομαγμένος.

— Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ
βρίσκομαι μὲ τοὺς ἀλλῆτες;
σκέφθηκε. Γιατὶ τώρα, ἀλ-
λοῖμονό μου, βρίσκομαι αἰχ-
μάλωτος στὰ χέρια ἐνδὸς
τρελλοῦ!..

«Ὁ ἐρημίτης τὸν κοίταξε μὲ διαπεραστικό κι' ἀνήσυχο
βλέμμα...» (Σελ. 380, στ. α'.)

Ο φόβος του έγινε ακόμη μεγαλύτερος και ζωγραφίστηκε καθαρά στο πρόσωπό του.

Ο έρμητης εξακολούθησε:

— Τό βλέπω, νοιώθεις και συ τη θεία χάρη που με φωτίζει. Τό πρόσωπό σου μου τό δείχνει. Κανείς δεν με πλησιάζει χωρίς να δοκιμάση την ίδια εντύπωση. Γιατί είναι ή θεία φωτίση που με περιβάλλει. Ναι, είμαι αρχάγγελος και ανεβαίνω κάθε στιγμή στον ουρανό και μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο είμαι πάλι κάτω. Τώρα και πέντε χρόνια κατέβηκαν οι άγγελοι απ' τον ουρανό, σταλμένοι από τον Θεό, για να μου απονεύουν τον μεγάλο αυτόν τίτλο. Η φτωχική μου καλύβα γέμισε με ασύγκριτη λαμπρότητα και με ούρανο φως που δεν μπορούσε να τό υποφέρει μάτι ανθρώπου. Και έπεσαν γονατιστοί μπροστά μου, γιατί εγώ είμαι ανώτερός τους. Άνέβηκα στους ουρανούς και μίλησα με τους Πατριάρχες. Πιάσε τό χέρι μου — μή δειλιάζης, πιάσε το. Νά, τώρα άγγιζεις ένα χέρι που έχει πιάσει τό χέρι του Άβραάμ, του Ίσαάκ και του Ίακώβ. Γιατί επέρασα τις χρυσές πόδες του ουρανού και βρέθηκα πρόσωπο με πρόσωπο με τον ίδιο τον Θεό!

Σταμάτησε σά να ήθελε να ιδη τί εντύπωση έκαναν τά λόγια του. Ύστερα ξαφνικά ή έκφραση του προσώπου του άλλαξε. Τά μάτια του άρχισαν να γυαλίζουν και φώναξε άγριεμμένος:

— Ναι, είμαι αρχάγγελος! Μονάχα αρχάγγελος, εγώ που θά γινόμεν Πάπας! Θά γινόμεν! Αυτό ήταν βέβαιο. Ο Θεός μου τό έφανερώσε τώρα και είκοσι χρόνια μ' ένα προφητικό όνειρο, πώς θά γίνω Πάπας. Και θά γινόμεν, γιατί ήταν θέλημα του Θεού. Μά ό βασιλιάς κατάργησε τά μοναστήρια μας, κι' εγώ ό φτωχός και άπροστάτευτος καλόγερος βρέθηκα στους δρόμους και έχασε την τύχη μου.

Άρχισε τώρα να μπερδεύη τά λόγια του και να λήη πράγματα που μόνο αυτός τά άκουγε και μόνο αυτός τά καταλάβαινε. Πού και πού χτυπούσε τό κεφάλι του με τη γροθιά του, ξεστόμιζε φοβερές κατάρες κι' έλεγε με παραπονιάρικη φωνή:

— Γι' αυτό δεν έγινε Πάπας κι' έμεινα μοναχά αρχάγγελος.

Αυτό τό πράγμα κράτησε μιά ώρα και περισσότερο, κι' ό άμοιρος μικρός βασιλιάς ήταν υποχρεωμένος να κάθεται και νακούη.

Σιγά-σιγά όμως ή κρίση της τρέλας πέρασε και ό έρμητης ήμέρεψε. Η φωνή του έγινε γλυκειά και μα-

λακιά, έπαψε πιά να μιλάη για τά-ξιώματά του κι' άρχισε να κουβεντιάζη φιλικά και άπλά με τον μικρό του ξένο, τόσο που σέ λίγο κέρδισε την άγάπη του και την έμπιστοσύνη του. Έσπρωξε ένα σκαμνί κοντά στη φωτιά και τον έβαλε να καθήση άναπαυτικά, περιποιήθηκε τά πόδια του τά πληγιασμένα από τον δρόμο κι' άρχισε να έτοιμάζη τό βραδυνό τους γεύμα. Δίχως να πάψη να κουβεντιάζη, πηγαινοερχόταν φροντίζοντας για τό φαγητό και χαϊδεύε πότε τά μαλλιά πότε τά μάγουλα του παιδιού, έτσι που στο τέλος ό φόβος και ή άποστροφή που ένιωθε για τον αρχάγγελο, μεταβλήθηκε σέ βαθύ σεβασμό και σέ συμπάθεια για τον άνθρωπο.

Η ευχάριστη αυτή συντροφιά κράτησε ως την ώρα που τελείωσε τό φαγητό τους. Ύστερα, ό έρμητης όδήγησε τό παιδί έμπρός στα είκονίσματα και προσευχήθηκε μαζί του λίγα λεπτά. Έπειτα τό πήγε σ' ένα σκοτεινό καμαράκι δίπλα και τόβαλε να πλαγιάση. Τό σκέπασε ζεστά και στοργικά όπως θά έκανε μονάχα ή μητέρα του, κι' άφου τό χαϊδεψε και πάλι, πήγε και κάθισε στη φωτιά κι' άρχισε να την σκαλίζη. Έξαφνα στάθηκε μονομιάς κι' άρχισε να χτυπάη τό μέτωπό του με τά δάχτυλα σά να γύρευε να θυμηθή κάτι και να μνην τό κατάφερνε. Ύστερα πήδησε μονομιάς όρθιος, κι' έτρεξε βιαστικά στο καμαράκι που κοιμόταν τό παιδί.

— Είπες πώς είσαι ό βασιλιάς; τον ρώτησε.

— Ναι, απάντησε ό Έδουάρδος μισοκοιμισμένος.

— Ποιός βασιλιάς.

— Ο βασιλιάς της Άγγλίας.

— Της Άγγλίας; Πέθανε λοιπόν ό Έρρίκος;

— Άλλοίμονο, ναί. Είμαι ό γιός του!

Τό πρόσωπο του έρμητη σκοτείνασε κι' έσφιξε τις γροθιές του άπειλητικά. Ύστερα έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός, άνάσανε βαθιά δυο τρεις φορές και είπε με πνιγμένη φωνή:

— Ξέρεις ποιός πέταξε τους μοναχούς στους δρόμους και τους άφρησε δίχως στέγη και δίχως προστασία;

Δέν έλαβε απάντηση. Έσκυψε και είδε τό ήρεμο πρόσωπο του παιδιού κι' άκουσε την κανονική άναπνοή του.

— Κοιμάται, κοιμάται βαθιά, φιθύρισε, και τό πρόσωπό του, από άγριεμμένο που ήταν, πήρε μιά χαίρε-κακή έκφραση.

Γύρισε πίσω στην καλύβα κι' άρχισε να τριγυρίζη έδώ κι' εκεί σάν να γύρευε να βρη κάτι. Πού και πού στεκόταν για ναφογκραστήη ή για να ρίξη καμμιά ματιά στο κρεβάτι, και έντωμεταξύ μονολογούσε και συζητούσε με τον εαυτό του. Στο τέλος φάνηκε πώς βρήκε αυτό που γύρευε: Ένα σκουριασμένο και παλιό μαυρομάνικο μαχαίρι κι' ένα σκονισμένο άκόνι. Σύρθηκε άθόρυβα ως τό τζάκι και άρχισε, προσέχοντας να μνην κίνη θόρυβο, να άκονίζη τό μαχαίρι επάνω στο άκόνι. Ο άνεμός σφύριζε απέξω και στην καλύβα άκουγόταν ή βουή του δάσους. Τά ποιντικάκια έδούσαν άπ' τις τρύπες τους και κοίταζαν με ζωηρά και περίεργα ματάκια τον γέρο, μα εκείνος ήταν άφοσιωμένος στη δουλειά του κι' ούτε έπαιρνε είδηση για ό,τι γινόταν γύρω του. Πότε-πότε δοκίμαζε την κόψη του μαχαίριού με τό δάχτυλο για να ιδη αν άκονίστηκε καλά, και κουνούσε ευχαριστημένος τό κεφάλι του.

— Θά γίνη πιό κοφτερό ακόμη, έλεγε, θά γίνη πιό κοφτερό.

Δέν αντιλαμβανόταν πώς περνούσε ή ώρα, γιατί ήταν βυθισμένος σ' αυτή την άπασχόληση.

— Ο πατέρας του μάς έκανε μεγάλο κακό, μονολογούσε. Γκρέμισε τά μοναστήρια και πήγε ίσια στην Κόλαση. Ναι, στην Κόλαση! Ήταν θέλημα Θεού να γλυτώση την ανθρωπινή τιμωρία, γι' αυτό δεν πρέπει να άγανακτούμε. Μά την φωτιά της Κόλασης δέν την γλύτωσε κι' εκεί θά βασανίζεται ως την συντέλεια του αιώνος.

Έξακολουθούσε να άκονίζη μουρμουρίζοντας και χαμογελώντας που και πού χαιρέκακα.

(Άκολουθει) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΠΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΜΩΝΗ

Ο καλόγνωμος ό Σπίνος Σέ άγρολούουδο σιμόνει: — Κόκκινος μνη είσαι κρίνος; — Καλέ, εγώ είμαι ή Άνεμώνη, Που τό Θέρο έχω πατέρα Και τη Γη θερμή μετέρα... Κατοικώ μέσ' στα χωράφια, Στών σταχιδώνε τά χρυσάφια, Και ποιός δέ μου καμαρώνει Τη φλογάτη μου την όψη;... Ά, πουλάκι! Είμαι ή Άνεμώνη!... Λίγο ακόμη σου λυγίσου... Και σέ λίγο, συλλογίσου, Τό δρεπάνι, που θά κόψη Με τά στάχια τό κορμί σου! Κάλλιο νάσουν χορταράκι Σέ ψηλό-ψηλό βραχάκι, Πέρα ως πέρα να θαρρούσες Γη και πέλαο... και να ζούσες Δίχως να... πολυλογούσες!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ

Στά μέσα του χειμώνα, της χρονιάς που πρωτοπήγα σχολείο, έγινε ένα σπουδαίο γεγονός στην οικογενειακή ζωή μας: ή αναχώρηση του άδερφού μου — με περνούσε 14 χρόνια και ήταν άξιωματικός του ναυτικού — για τό πρώτο του ταξίδι.

Όσο πλησίαζε ό καιρός, τόσο και πιό τρυφερός γινόμουν μαζί του. Ένωθα για πρώτη φορά τη λύπη.

Πήγαινε στην Πολυνησία, στην Ταϊτή, στην άλλη άκρη του κόσμου, και τό ταξίδι του θά κρατούσε 4 χρόνια, μιά προθεσμία άτέλειωτη για μένα, άφου τόση ήταν και ή μισή μου ζωή.

Μέ εξαίρετικό ένδιαφέρον παρακολουθούσα τις έτοιμασίες. Οι βαλίτσες οι δερμάτινες. Τά μπασύλα τά πελώρια που θά γέμιζαν με λογής λογής ρούχα. Τά σπαθιά και τά χρυσά γαλόνια που τούλιγαν με τόση προσοχή στα σιγαρόχαρτα. Όλα αυτά αύξαναν, στο παιδικό μουλό μου, τό μακρος και τον κίνδυνο του ταξιδιού.

Μιά μελαγχολία άπέραντη είχε άπλωθει στο σπίτι μας, και ήμέρα με την ήμέρα γινότανε πιό βαρεία. Τά γεύματα, ες πλησίαζε μάλιστα ό καιρός, περνούσαν χωρίς ν' αλλάζουμε ούτε λέξη. Από καιρό σέ καιρό μόνον, ό πατέρας έδινε μερικές συμβουλές. Τίποτα άλλο.

Την παρκαμνή ή άδερφός μου με φώναζε και μουδωσε, πράγμα που μ' έκανε εξαίρετικά περήφανο, να του φυλάξω μερικά μικροπράγματα που άγαπούσε. Ύστερα μου χάρισε ένα χρυσόδετο βιβλίο με πολύχρωμες εικόνες: «Ένα ταξίδι στην Πολυνησία» κι' είναι τό μόνο βιβλίο π' άγάπησα στο παιδικό μου χρόνια.

Την ήμέρα του χωρισμού, όταν τελειώσανε όλες οι έτοιμασίες, μαζεuthήκαμε όλοι στην τραπεζαρία, κι' άφου διαβάσαμε ένα κεφάλαιο από τη Βίβλο κάναμε όλοι μαζί την προσευχή μας. Τέσσερα χρόνια! Και σέ λίγο θά μάς χωρίζη ό κόσμος έλος, ώκεανός.

Άπ' όλα καλύτερα θυμάμαι τό πρόσωπο της μητέρας τις τελευταίες αυτές στιγμές του χωρισμού. Καθισμένη σέ μιά πολυθρόνα κοντά του, άκουγε μ' ευλάβεια την προσευχή. Όταν τελείωσε, μ' έλο που ήθελε να φωνή γενναία, την πήραν τά δάκρυα. Ήτανε ή πρώτη φορά που έδλεπα τη μητέρα μου να κλαίη, κι' αυτό μουκανε τόσο κακό! Τις πρώτες ήμέρες που άκολούθησαν τό χωρισμό, τις πέρασα, τον περισσότερο

καιρό στην κάμαρά του. Όσο για τά μικροπράγματα που μ' άφησε, αυτά ήταν άγια για μένα.

Όταν θά γύριζε, θά ήμουν πιά ένα μεγάλο άγόρι 12 χρόνων και, αντίθετα άπ' όλα τά άλλα παιδιά της ηλικίας μου, τά σημερινά μάλιστα, δέν ήθελα να μεγαλώσω. Τό έλεγα,

κι' όταν με ρώτησαν «γιατί», μή έχοντας καλύτερη εξήγηση να δώσω, έλεγα:

«Μου φαίνεται ότι θά βαρείμαι πολύ όταν μεγαλώσω».

Η ζωή με φόβιζε άπ' τό κατώφλι της.

(Pierre Loti)

ΒΑΣΟΥΛΑ Κ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ

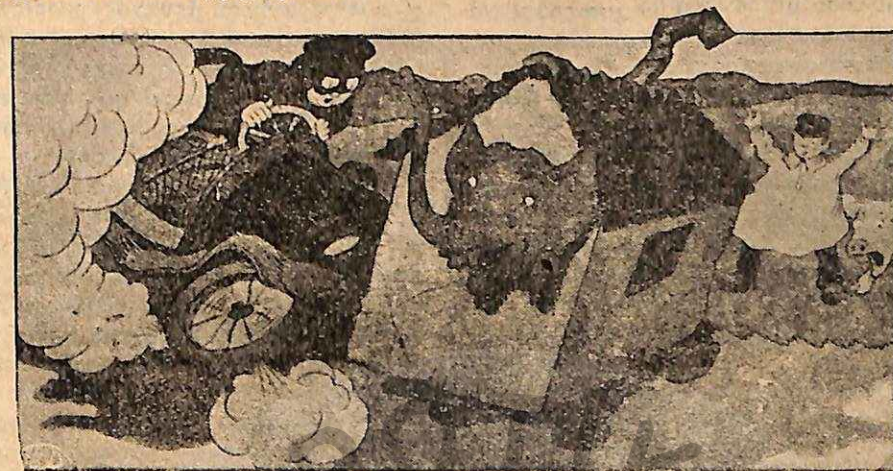
ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.

Η έξωφρενική αυτή τρεχάλα του Άχαμνούλης εξακολούθησε. Οι άνθρωποι, που καταλάβαιναν επιτέλους τί ήταν τό άπίστευτο θέαμα, έλεγαν γελώντας:

— Ίδέστε έναν έλέφαντα που έγινε... χελώνα! Σάν τη χελώνα δέ σέρνει κι' αυτός τό καβούκι του; Με τη διαφορά μόνο πώς ή χελώνα δέν τρέχει ποτέ τόσο γρήγορα!..

Κι' αλήθεια, ό Άχαμνούλης, σέρονοντας τό καβούκι που άπόκτησε χωρίς να θέλη, έτρεχε και δέν έφτανε. Κι' όσοι τον έβλεπαν μόνο μιά στιγμή και δέν πρόφταναν να καταλάβουν τί ήταν, — έκαναν τό σταυρό τους, έμειναν έκστατικοί, ή έτρεχαν με φωνές τρόμου να σωθούν...

Εν' αυτοκίνητο ήταν πάλι προσωρισμένο να δώση τη λύση στην κομικοτραγική σκηνή. Τη στιγμή εκείνη, ό έλέφαντας έσερνε τό σπίτι του στη δημοσία. Τό αυτοκίνητο, που ερχόταν αντίθετα, έκαμε να περάση λοξά στην άλλη πλευρά. Άλλά δέν πρόφτασε. Ο έλέφαντας βρέθηκε μπροστά του. Τον χτύπησε στη μπάντα. Άλλά με τόση ορμή, ώστε έλέφαντας και σπίτι σφεντονίσθηκαν πολλά μέτρα μακριά.

Εκεί ήταν ένας δορυμάνος που κατηφόριζε προς τό ποτάμι. Έλέφαντας και σπίτι πήραν αυτό τό δορυμάνο κατακυλώντας. Και μπλούμ! ό Άχαμνούλης πέφτει στο νερό, χωρίς έννοσται, να βγή άπ' τό σπίτι.

Τό νερό τινάχτηκε ψηλά σά νάχε πέσει μέσα ένας βράχος. Οι πάπιες κι' οι χήνες, που κολυμπούσαν στην άροποταμιά, έβγαλαν τις φωνές κι' όπου φύγει-φύγει. Και σέ λίγο, οι ψαράδες, οι βαρκάρονδες κι' οι περαστικοί έβλεπαν ένα θέαμα όλωσδιόλου άνεξήγητο: Άπό την επιφά-

νεια του νερού πρόβαινε μιά σκεπή σπιτιού, μιά σπασμένη καμινάδα και... μιά προβοσκίδα από έλεφαντα! Κι' όλ' αυτά κουνιόνταν, άλλαζαν θέση, ταξίδευαν στο ποτάμι!..

Τί ήταν, καλέ; 'Υποβρύχιο; 'Υδροπλάνο; Δεν ήξεραν τί να υποθέσουν. 'Εμείς όμως ξέρουμε πώς δεν ήταν παρά ο 'Αχαμνούλης μέσα στο σπιτάκι του. Βουλιαγμένος δλάκερος, περπατούσε με τὰ πόδια του στον πάτο του ποταμού κι' έβγαζε απ' τὸ νερό τὴν προβοσκίδα του για νάναπνέη.

Ὡραίο ταξίδι! 'Η Φουντούκω τουλάχιστο, στον ίδιο καιρό, ταξίδευε μέσα σ' ένα βαρέλι...

('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ν Ε Μ Ρ Ω Δ

Δεν ξέρω γιατί, από όλες τις έντυπώσεις αυτής της μέρας, έμεινε τόσο ζωντανό στο νοῦ μου αυτό το περιστατικό. 'Ασυστο έρχεται και ξανάρχεται στα μάτια μου, σαν να γυρεύει κάτι από μένα. Κι' όμως είναι τόσο μικρό, πού θα μπορούσε να χαθεί ανάμεσα στις έντυπώσεις, στις τόσες εικόνες πού ξετυλίχτηκαν μπροστά μου, μιά δλόκληρη μέρα έξω από τὴν πόλη.

Έξω από τὴν πόλη ένα ανοιξιάτικο πρωινό. 'Ορθή στον έξωστη του τραίνου πού έτρεχε τόσο λίγο, σαν για να μᾶς ἄφηνε να παρακολουθοῦμε με άνεση τὸ ξεδίπλωμα της φύσης στην πιδ μεγάλη της χαρά.

Έκει κάπου στον ὄχτο του δρόμου, πολύ κοντά από τις γραμμές του τράινου, φάνηκε καθισμένος ένας άνθρωπος σὲ μιά προσεκτική ἀναμονή. Τόσο προσηλωμένος ήταν, πού δεν γύρισε καν να ιδῇ τὸ τρένο πού περνούσε, αν και ὁ θόρυβος πού ἔκανε δεν ήταν και μικρός.

Καθισμένος με τὰ μάτια πρὸς τὸ δάσος κρατούσε ένα ὄπλο στὰ χέρια του. 'Ηταν κυνηγός. Κυνηγός ὄχι ἐλεφάντων, ὄχι λιονταριῶν, ὄχι σπώνων πουλιῶν, οὔτε της τροφῆς του. Κυνηγός κάθε μικροῦ πουλιῦ πού θα τολμούσε ξένιαστο να περάσει πρὸς τὸ μέρος του, κάθε πετούμενου εὐτυχισμένου στοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ ἀνοιξιάτικο πρωινό, πού ὁ γλυκὸς ἥλιος σκορπούσε τὴ χαρὰ της ζωῆς σὲ κάθε ζωντανό πλάσμα...

Κυνηγός μιάς μικρῆς ζωῆς πού ἄρχισε μιά μέρα από ένα αὐγό, σὲ κάποια στρογγυλή φωλιά χωμένη σ' ένα θάμνο... Μιάς φτερωτῆς ζωῆς πού γνώρισε τὴν παγωνιά τοῦ χειμῶνα, και περίμενε τώρα τὴν ἀνοιξη να βγῇ, να κυλιστῇ στὴ λαμπράδα της αὐγῆς, στὴ δροσιά τοῦ πρωινού, να πετάξῃ τανύζοντας εὐτυχισμένα τὰ φτερά του δίπλα σ' ένα σύντροφο φτερωτό, να διαγράψῃ καμπύλες ἀνισες αἰθέριες και να ἀκουμπήσει σὲ κάποιο δέντρο, σὲ κάποιο θάμνο, και να βγάλῃ μικρὲς-μικρὲς ἀγνω-

στες φωνούλες πού θάλεγαν ὅλη τὴν εὐτυχία του...

Κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θάχε ξεκινήσει ἀξημέρωτα ἀκόμα από τὴν πόλη, για νάρθῃ ὡς ἐδῶ τόσο νωρίς, φρονώντας πέτσινες μπότες, κυλότες και πέτσινο πλατύγυρο καπέλλο. Και ποῖς ξέρει πόσες ὥρες θὰ περίμενε σ' αὐτὸ τὸν ὄχτο μοναχός, χωρίς να βλέπει τίποτε ἄλλο γύρω του, παρά μονάχα τὸν οὐρανὸ μὴ τυχὸν ξαφνικά ταραξῇ τὸν ἀέρα κίνημα φτεροῦ. Και τότε θὰ σηκώσῃ τὸ ὄπλο του, θὰ σκοπέψῃ και θὰ τραβήξῃ.

Ἡ καρδιά του θὰ χτυπάει από τὴν ταραχή και τὴν ἀνυπομονησία για τὸ ἀποτέλεσμα... Μὴ τυχὸν τοῦ ξέφυγε; Θὰ τρέξῃ ὑπολογίζοντας τὸν τόπο πού θάπεσε, θὰ ψάξῃ και θὰ σηκώσῃ από χάμω ένα ματωμένο πτώμα με σπασμένες τις φτερούγες.

Μιά ὥρα μέρα στον ἀέρα θὰ κουνιούνται τὰ ἀέρινα κύματα από τὴ σπασμωδική ἐκείνη κίνηση τῶν φτερῶν, από τὴν κίνηση τοῦ πόνου και τοῦ θανάτου πού θάκανε τὸ πουλί πρὶν πέσῃ.

Πέφτει. Θριαμβευτικά τὰ ἀνθρώπινα χέρια θ' ἄρπάξουν τώρα τὸ σκοτωμένο πουλί και θὰ τὸ ἐξετάσουν ἴσως για τὸ βάρους του, ἴσως και για τὴν ἐπιτυχία της «βολῆς», θὰ τὸ ρίξουν στοῦ σάκκου, και θὰ ξαναγυρίσει ὁ κυνηγός ξένιαστο, σιωπηλά, στὴν ἴδια πάλι θέση να περιμένει...

Δεν ξέρω τί θὰ σκέπτεται ὅλες αὐτὲς τις ὥρες πού θὰ περιμένει ἐκεῖ. Σωστὸ όμως είναι να σκέπτεται τὴν ἱστορία τῆ δικῆς του. Τὴν ἱστορία της μεγαλειώδους ἐξέλιξής του σ' αὐτὸ τὸ λεπτό κι' εὐγενικό πλάσμα, με τις πέτσινες μπότες και τὸ δικαίνο ὄπλο, πού ἔχει τὴ δύναμη να σκορπάῃ τὸ θάνατο τόσο μακριὰ από τὰ χέρια του. 'Α, τὰ θαυμαστὰ ἀνθρώπινα χέρια τί ἔχουν κατορθώσει ὡς τώρα! Να σκεφτῇ κανεὶς ὅτι θὰ ἦταν ἐποχή πού αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θὰ πηδούσε στον ἀέρα για νάρπάξῃ κανένα πουλί... Και πόσος καιρὸς θὰ πέρασε για να μπορέσῃ να σκεφθῇ νὰ φτιάξῃ μιά παγίδα. Θὰ κά-

θισε ὥρες κι' ὥρες θαυμάζοντας τὰ δυὸ φτερά πού θὰ τοῦφευγαν μέσα από τὰ χέρια... Θαυμαστὰ ἀνθρώπινα χέρια! Κι' ὄχι μόνο τὰ ἔπιασε, ἀλλὰ και κατόρθωσε αὐτὸς, χωρίς φτερά, να τὰ κτυπᾷ από τόσο χαμηλά ἀκίνητος αὐτὸς και σιωπηλός.

Εὐτυχὸς πού ἔχει μείνει ἀκόμα μέσα στὴ φύση ἐδῶ και κεί μπόλικο νερό για να ξεπλύνῃ αὐτὸ τὸ λεπτό πλάσμα τὰ χέρια του από τὸ αἷμα πού τὰ λερώνει...

«Ὁ ἄνθρωπος θὰ μάθῃ τὰ πουλιά να πετάνε», λέει τώρα με θαυμασμό για τὸν ἑαυτὸ του.

Θαυμαστὰ μαγικά πετούμενα σκίζουν τὸν ἀέρα μεγαλόπρεπα... Μηχανικά πουλιά πού δεν τᾶχαν ὄνειρευται, οὔτε τὰ ἴδια τὰ πουλιά, και κρύβονται τρομαγμένα από τὸ θόρυβο.

'Αλλὰ ὁ ἄνθρωπος, τὸ τέλει αὐτὸ πλάσμα, θέλει να γυρνᾷ στις παλιές του ἀγάπες... Παραφυλάει ὥρες κι' ὥρες ένα πουλί και ρίχνει χάμω νεκρὸ μιά φτωχὴ ζωὴ και μιά φτωχότερη σάρκα...

Μαζεύει τὴ δεύτερη και τὴ φυλάει με τὴν πιδ μεγάλη ἱκανοποίηση. Ξέρει ἐκείνος τί ἀξίζει... Θὰ χορτάσῃ μήπως τὴν πείνα του; 'Οχι! Δεν πρόκειται γι' αὐτὸ...

Μὲ πόσο οἶκτο θὰ γυρνᾷ στους μακρινούς του προγόνους, τοὺς χαμένους για πάντα μέσα στὰ σκοτεινὰ δάση για να τοὺς πῇ:

Καίμενοι μακρinoὶ πρόγονοι, πού εἰστε να με δῆτε! Σεῖς πού καθόσαστε, φτωχοί, μέρες στὴ σειρά περιμένοντας να πιάσετε κανένα πουλί με τὴ φτωχὴ σας παγίδα... 'Ενα φτωχὸ πουλί να χορτάσετε τὴν πείνα σας. Πείνα! Σήμερα δεν είναι πιά γι' αὐτό, μπορὸν να τὴ χορτάσουν εὐκολα ἐγὼ τὸ ἀχάριστο παιδί σας. Είναι για τὴ διασκέδαση πού τᾶκανα ἐγὼ τὸ κυνήγι σας, είναι για τὴν ἀπόλαψη, είναι για να ξαναγυρίσω πάλι κοντὰ σας...

Ὡ, ναί, μὴν ντρέπεστε και μὴν κρύβετε τὰ γαμπὰ ἄγρια νύχια σας μπροστὰ στὰ ροῦ τὰ στρογγυλόλια τὰ δικὰ μου. Μὴν κοιτᾶτε πού ἀπομακρύνθηκα από σᾶς, πού ἔχτισα παλάτια κι' ἔκανα κάτι πού ἴσως δεν τὸ ξέρατε και τὸ λένε πολιτισμό... Εἶμαι τόσο κοντὰ σας, μακρinoὶ πρόγονοι, ὅσο και τὴν πρώτη μέρα. Εἶμαι τὸ παιδί σας, εἶμαι σεῖς οἱ ἴδιοι.

Κοιτάξτε τί νωθὸν σὰ μαζεῖω ἀπὸ χάμω ένα πουλί, πού ἐγὼ τὸ σκότωσα με μερικά σκάγια πού τὰ σκόρπισα ἔτσι θαυμαστὰ στον ἀέρα... Τί ξυπνάει στὴν ψυχὴ μου, ὅταν περιμένω ὥρες με μανία χωρίς κανένα φτερό να ἔρχεται να ταραξῇ τὸν ἀέ-

ρα... Τὴν ἡδονικὴ τρεμούλα πού με κυριεύει ὅταν τὸ ὄπλο μου σκοπεύει τὸ πουλί πού ἐπιτέλους περνάει...

Και θὰ σταματᾷ τὸ ὄνειροπόλημά του, για να σηκώσῃ τὸ ὄπλο του και να ξανασκοπέψῃ...

Ένα μικρὸ περιστατικό χαμένο μέσα στις τόσες εικόνες πού σκορπᾷ ἡ φύση ένα ἀνοιξιάτικο πρωινό. Μικρὰ ποταμάκια, δροσερὲς πηγές, θάμνοι ἀνθισμένοι, μικρὲς-μικρὲς φωλιές, ζωηρὲς πεταλούδες. Μικρὲς καλύδες, καλὸδολοὺς ἀνθρώπους, μικρὰ χωριουδάκια... — Ένα χαλὶ από χλόη, ένα δάσος μυρωμένο, πουλιὰ πού τραγουδᾷ. Σκιερὸς δρόμος, καθαρὲς ἀμμουδιές, λευκὸφωτες βερκοῦλες. Καθαρὰ σπιτάκια και παιδιάτικα γέλια και ἕνας ἥλιος θερμὸς, τρελλός, πού σκορπᾷ τὴν εὐτυχία σὲ ἅπειρα μικρὰ πλάσματα.

Και ένα τρένο πού σὲ παίρνει μακριὰ, δλοένα μακριὰ, μιά δλόκληρη μέρα μακριὰ από τὴν πόλη...

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ(*)

Τὸ σπῖτι πού μέναμε οἱ 'Αθηναῖοι ἦταν της κυρὰ Σεραφίνας και τὸ καλύτερο σπῖτι τοῦ χωριοῦ. Τὸ εἶπαμε. Μὰ δεν εἶπαμε πὼς τὸ σπῖτι αὐτὸ ἔχει κι' ένα μεγάλο περιβόλι.

Λοιπὸν τὸ σπῖτι ἔχει κι' ένα μεγάλο περιβόλι. Τὸ μεγαλύτερο περιβόλι τοῦ χωριοῦ ἦταν της κυρὰ Σεραφίνας. 'Από κεί ψώνιζαν ζαρζαβατικά και τὰ δυὸ χωριὰ τοῦ νησιοῦ. Ἡ Κούλουρη και τὰ Παλούκια. Σὴν τέτοιο σπουδαῖο περιβόλι ἔχει και μιά μεγάλη πηγάδα. Τὸ νερὸ δεν τὸ ἐβγαζαν από κεί με σκονὶ και κουβά. Παρὰ ὁ Φαρής, τὸ ἀσπράμαυρο ἄλογο της κυρὰ Σεραφίνας, γύριζε ένα μαγκάνι κι' ἔτσι τὸ νερὸ ἐβγαίνει και ποτιζόταν δλόκληρο τὸ ἀπέραντο περιβόλι. Τὸ στόμιο τοῦ πηγαδιοῦ ἦταν πολὺ ἀνοιχτὸ και μέσα τὸ νερὸ σὰ θάλασσα!

Οἱ 'Αθηναῖοι θαύμαζαν. Δεν εἶχαν ξαναδεῖ τέτοιο πηγάδι. Ἡ μαμμὰ τοὺς ἔχει πει από τὴν πρώτη μέρα:

— Μὴν τύχη και πλησιάζετε κοντὰ στοῦ πηγάδι! 'Α!

Δεν ἤθελε οὔτε καν να πλησιάσουν. Τόσο πολὺ φοβόταν ἡ μαμμὰ. Μὰ κι' ἡ κυρὰ Σεραφίνα δεν ἄφηνε κανένα νᾶρχεται κεί κοντὰ. Ἡ ἴδια ὅμως πλησίαζε ἄφοβα. 'Αγαποῦσε μάλιστα να παίρνῃ τὸ μεσημεριανὸ της ὕπνο ἐδῶ στοῦ περιβόλι, κοντὰ

(*) Ένα κεφάλαιο από τὸ μῦθο ἡμο χαριτωμένο βιβλίο πού ἐβγαλε τελευταῖα μιά παλιὰ Διαπλάσσοῦλα με τὸ ψευδὸνυμο 'Ιράμι.

στο πηγάδι, στὴ σκιά της μουριάς. Ἡ μουριά αὐτὴ ἦταν φυτεμένη λίγο παρῆκει. Ὁ κορμὸς της ἀνέβαινε ψηλά-ψηλά, περνούσε και τὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ ἀκόμα. 'Ετσι ψηλὸ δέντρο δεν ἔχει ἄλλο ἐκεῖ γύρω. Καὶ λέγαμε πὼς ἡ μουριά της κυρὰ Σεραφίνας ἦταν τὸ μεγαλύτερο δέντρο της Κούλουρης. Ὡραῖο δέντρο, ἀλήθεια. Φουντωτό, ψηλό, καμᾶρι τῶν ματιῶν. Κι' ἔκανε κάτι μεγάλα μούρα θαυμάσια, ὄλο χυμὸ. 'Αλλὰ κλωνάρια εἶχαν μαῦρα κι' ἄλλα ἄσπρα μούρα, ὄλο μέλι, ὄλο γλύκα. Μὰ τὰ κλωνάρια πού βρίσκονταν πάνω από τὸ πηγάδι ἦταν κατὰφορτα από τὰ πιδ γινόμενα, τὰ πιδ λαχταριστὰ.

— Πᾶει. 'Αδείασε ἡ μουριά. Τὰ φάγαμε τὰ μούρα, εἶπε ένα μεσημέρι ἡ κυρὰ Σεραφίνα, καθὼς κάθονταν ὄλοι μαζὶ στὴ δροσιά, στοῦ παγκάκι τοῦ περιβολιοῦ.

—'Οχι δά. 'Εχει ἀκόμα πάρα πολλά. Νά, για κοιτᾶτε αὐτὰ τὰ κλωνάρια.

— Αὐτὰ; Μ' αὐτὰ ποῖς μπορεῖ να τὰ πάρῃ; Λίγο ἀνστραβοπατήσῃ θὰ πέσῃ στοῦ πηγάδι και τότε, ὦρα του καλῇ.

— Μπᾶ! Γιατί θὰ στραβοπατήσῃ; 'Αν προσέχῃ δεν στραβοπατᾷ, λέγει ὁ 'Αγγελάκης.

Ἡ μαμμὰ τὸν κοιτάξε αὐστηρά. Ὁ 'Αγγελάκης σῶπασε ἀμέσως.

— 'Αν ἀνέβῃ κανεὶς μικρὸς ἐκεῖ πάνω, θὰ γλυστρήσῃ και θὰ πέσῃ τὸ δίκως ἄλλο στοῦ νερό. Θὰ τὰ χάσῃ, γιατί δλόκληρο τὸ δέντρο καθρεφτίζεται μέσα στοῦ πηγάδι. 'Αν πάλι ἀνεβῇ μεγάλος, τὰ κλώνια θὰ σπάσουν. Κατάλαβες, παιδί μου; Λέγει ἡ κυρὰ Σεραφίνα.

Ὁ 'Αγγελάκης ἤθελε να πῇ πὼς ἐκείνος δὲ φοβᾶται καθόλου ν' ἀνέβῃ κεί ψηλά στὰ κλωνάρια της μουριάς κι' ἄς βρίσκονταν πάνω από τὸ πηγάδι. Μὰ ἡ μαμμὰ της μαμμᾶς ἦταν γεμάτη αὐστηράτητα κι' ἔτσι δεν εἶπε τίποτε.

Σὲ λίγο μπήκαν στοῦ σπῖτι νὰ πλυνθῶν. Ἡ μαμμὰ δεν ἄργησε να κοιμηθῇ. Ὁ 'Αγγελάκης νύσταξε και κείνος. Γύρισε πλευρὸ, τὰ μάτια μισόκλειστα, ἔτοιμος να παραδοθῇ στον ὕπνο. Μὰ ὁ ἄλλος μικρούλης, από τὸ κρεβάτι του, τοῦ ἔκανε σημεῖο με τὰ χέρια πὼς ἔπρεπε να σηκωθῶν. Νὰ βγοῦν ἔξω, πού ἔχει να τοῦ πῇ.

'Ετσι οἱ δυὸ πιτσιρίκοι κατέβηκαν σιγὰ σιγὰ από τὸ κρεβάτι, πήραν τὰ ρουχαλάκια στοῦ χέρι, ἀνοιξαν, τὴν πόρτα και γλύστρησαν στὴν ἄλλη κάμαρη. Σὲ λίγο ἦταν ἔξω.

Ἡ μητέρα δεν ἐνοίωσε τίποτα. 'Όταν πιά ξύπνησε, εἶδε πὼς ἔλειπαν από τὰ κρεβάτια τοὺς τὰ παιδιά. Μὰ δεν ἀνησύχησε. 'Ηξερε πὼς θὰ ἔπαιζαν κάπου στοῦ περιβόλι. 'Ακουγε, ἔξ ἄλλου τὰ γέλια τοὺς, τις ὀμιλίες τοὺς. 'Ετοίμασε λοιπὸν τὸ ἀπογευματινὸ γάλα και βγῆκε ἔξω να τὰ πῇ να ῥθοῦν.

Μὰ τὰ παιδιά δεν ἦταν ἔξω. — Λαλάκη! Λαλάκη! φώναξε. 'Αγγελάκη!

Κανεὶς. Δεν φαίνεται κανεὶς. Μπᾶ; Μὰ τώρα δά, τώρα μόλις ἀκούγε τὴ φωνή τοὺς. Κατέβηκε ὡς κάτω στοῦ περιβόλι, κοιτάζοντας ἀριστερὰ και δεξιὰ. Τίποτα.

— Δὲ θὰ εἶναι δῶ. Συλλογίστηκε. Ὁθ εἶναι ἴσως στοῦ Θανάση.

Πῆρε πάλι τὸ μονοπάτι τοῦ περιβολιοῦ, ἀνέβηκε πρὸς στοῦ σπῖτι, προχώρησε στοῦ δρόμο. Νά, ὁ Θανάσης πρόβαλε από τὴ γωνία.

— Δεν εἶναι ὁ 'Αλαλάκης μαζί σας; Ρωτᾷ ξαφνιασμένη.

—'Οχι, λέγει ὁ Θανάσης.

— Μήπως εἶναι στοῦ Μήτρου, στοῦ Νικόλα;

—'Οχι. 'Εγὼ ἤμουνα από ὦρα στοῦ Νικόλα. Ἡ μαμμὰ ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ για τὰ καλά. 'Αν εἶχαν φύγει πρὸς τὸ χωριό, θὰ περνούσαν τὸ δίκως ἄλλο από τὸ σπῖτι τοῦ Νικόλα, πού εἶναι στὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου. Ὁ Θανάσης μαζί με τ' ἄλλα παιδιά ἦταν ἀπέξω. Θὰ τοὺς ἐβλεπαν.

Λοιπὸν; Τί ἐγιναν; Περίεργο πράμα.

Τὴν ὦρα πού ἐβγαίνει από τὸ σπῖτι ἡ μαμμὰ, τὴ στιγμή ἀκόμα πού βγαίνοντας από τὸ σπῖτι πᾶτῃς στοῦ περιβόλι, ἀκούσε τὰ γέλια τοὺς. Πὼς τώρα χάθηκαν ἔτσι ξαφνικά;

Ἦτανε ταραχμένη.

— Μπᾶ σὲ καλὸ τοὺς, εἶπε, και κοιτάξε τὸ πηγάδι με τρόμο.

— Λαλάκη! Λαλάκη! 'Αγγελάκη! φώναξε κι' ἡ φωνὴ της ἔτρεμε. 'Ησυχία. Τσιμουδιά. Κανεὶς. Κανεὶς ὡς κάτω, ὡς πέρα, ὡς ἐκεῖ πού φθάνει τὸ μάτι.

— 'Αχ! Αὐτὸ τὸ πηγάδι, λέγει ἡ καίμενη. Δεν ἔπρεπε να καθῶσῃ σὲ τοῦτο τὸ σπῖτι. Δεν ἔπρεπε.

Προχώρησε βιαστικά κοντὰ στοῦ πηγάδι κι' ἔσκυψε να δῇ.

Ὁ Θανάσης ἦταν κι' αὐτὸς φοβισμένος.

— Λαλάκη! 'Αγγελάκη! 'Εεεε! Παιδιά! Φώναξε με τὴν ἀγριοφωνάρα του.

Κανεὶς.

Μιά στιγμή τὸ μάτι του κάτι φάνηκε να εἶδε πάνω στὴ μουριά.

— Τί εἶν' αὐτό 'κεῖ πάνω; Λέγει μισοκλείνοντας τὰ μάτια.

— "Α! Τί κάνετε ρε σεις κεί πάνω; "Ε; Κρυφτὸ παίζετε; "Ε; "Η μάννα σας κλαίει ἀπὸ τὸ φόβο της. Κυρία, κυρία, ἐδῶ εἶναι! Νάτοι!

"Η μαμμὰ σάσισε. Τί; Ποῦ;

Κι' ὅσπου πλησιάζει καλὰ καλὰ, τὰ κλωνάρια τῆς μουριᾶς παραμερίζουν, ὁ Ἀγγελάκης κι' ὁ Λαλάκης περνοῦν σβέλτοι ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί καὶ φάπ, πηδούν κάτω σὰ βρεμένες κόττες.

— "Εδῶ εἴμαστε, καλὲ μαμμὰ!

"Εκείνη στέκεται σὰν ἀποσβολωμένη.

Τὰ παιδιὰ τῆς βρισκόντανε πάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι τόση ὥρα, πάνω ἀπ' αὐτὸ τὸ φοβερὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ, ποὺ τὸ παραμικρότερο γλύστρημα μποροῦσε νὰ τὰ κάνῃ νὰ χάσουν τὴ ζωὴ τους!

"Ο Θανάσης θύμαζε. Τί ἀφοδιά!

"Η μαμμὰ ὅμως δὲ θάμαζε καθόλου. Ἀρπαξε καὶ τοὺς δυὸ γενναίους καὶ τοὺς τράβηξε μέσα στὸ σπῆτι.

"Ετσι ὁ Θανάσης πῆρε μοναχὸς τὸ μονοπάτι ποὺ βγάζει στὸ γιγλὸ. Οἱ φίλοι του δὲν τὴν γλυτώνουν σήμερα τὴν τιμωρία. "Ο Θανάσης λυπάται πολὺ. Μὰ δὲν τοῦ φεύγει ἀπὸ τὸ μυαλὸ τὸ κατόρθωμά τους.

Πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο πηγάδι! "Ε! Θεέ μου! Πῶς γίνηκαν ἔτσι αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι! Πάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο πηγάδι! Αὐτοὶ ποὺ ἦρθαν φοδόντανε νὰ περπατήσουν ξυπόλυτοι, τώρα δὲν φοβοῦνται μήτε τὸ πηγάδι!

Σὲ λίγο ὅταν ἀντάμωσε τοὺς παλιούς του φίλους ὁ Θανάσης, ἄρχισε νὰ διηγεῖται τὸ κατόρθωμά των Ἀθηναίων.

Οἱ μέρες κυλοῦσαν. "Ο καιρὸς περνοῦσε. Κόντευε μῆνας ποὺ οἱ φίλοι μας βρισκόντανε στὴν Κούλουρη. "Η φίλια κι' ἡ ἀγάπη ὁλοένα μεγάλωνε στὴ μικρὴ συντροφιά. Ναί, βέβαια, καμμιὰ φορὰ φουρκίζότανε λιγάκι ὁ Ἀγγελάκης ἢ θύμωνε κάπως ὁ Νικόλας, ὅμως αὐτὸ ἦτανε γιὰ μιὰ στιγμή.

Μὰ κάποτε, πῶς τοῦ ἦρθε τοῦ Ἀγγελάκη! Αὐτὸν καὶ τὸν ἀδερφό του τοὺς πρόσβαλαν ὅλα μαζί τὰ Κουλουριώτικα.

Νὰ πῶς ἔγινε:

Στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ εἶναι μιὰ μεγάλη γούρνα, ἀπ' ὅπου πίνουν νερὸ τὰ ἄλογα. Καὶ τὰ ἄλογα τὰ ποτίζουν τὰ παιδιά. "Όταν ἀρχίζει νὰ βραδυάζῃ, κάθε πιτσιρίκος ποὺ ἔχουν στὸ σπῆτι τοῦ ἄλλο, περνᾷ μιὰ θηλιὰ στὸ λαϊμὸ τοῦ ζώου, πιάνει τὴν ἀκρὴ τοῦ σκιοῦ καὶ παίρ-

νει τὸ δρόμο γιὰ τὴν πλατεῖα. Συμβαίνει συχνὰ νὰ εἶναι κάπως ἄγρια τὰ ἄλογα αὐτά. Μὰ τὰ Κουλουριώτικα δὲν φοβοῦνται. Νά, ὁ Στέφανος νὰ ποῦμε, ἓνα μεγάλο παιδί δεκατριῶν χρονῶν, τὸ ἔχει γιὰ καμὰρι ποὺ ἡ Ντόρα, τὸ ἄλογό τους, ἀγριεύει πότε πότε. Χλιμιντρίζει δυνατά:

— Χμμμμμ!.. καὶ σηκώνεται ψηλὰ στὰ δυὸ πσινα πόδια.

— Σήμερα θέριψε πάλι ἡ Ντόρα μας, διηγεῖται τότε μὲ υπερηφάνεια ὁ Στέφανος. Στάθηκε ὁλόρθη στὰ πσινα πόδια κι' ἀπὸ τὸ στόμα τῆς βγαίνανε ἀφροί. "Όμως πῆγα κοντά, τὴ χὰιδεψα καὶ ἡμέριψε.

"Ετσι λοιπόν, ἓνα βράδυ, ὅπως πάντα, στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ εἶχαν μαζεστῇ χωριάτισσες καὶ χωριατοπούλες γιὰ νὰ γεμίσουν τίς στάμνες νερό, δυὸ τρεῖς ἄνδρες, ἄρετὰ παιδιὰ κι' ὅλοι μαζί μιλοῦσαν δυνατά, γελοῦσαν. Τὰ νέα τοῦ χωριοῦ ἔδιναν κι' ἐπαιρναν. Ἀπὸ κάθε στενὸ πρόβελνε ἓνας ἓνας μικρός, περπατοῦσε ἀργά, σοβαρά, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ σκονινὶ καὶ τὸ ἄλλο ἀκολουθοῦσε ὑπάκουος. "Ο Στέφανος, νάτος κι' αὐτός.

— Καλησπέρα σας. "Η Ντόρα μας χάλασε τὸν κόσμο σήμερα πάλι, εἶπε. Τὸ νοῦ σας μὴν τὴν πειράξῃ κανεῖς.

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

"Ἦξερε πιά ὅλες τίς λεπτομέρειες τοῦ θελκτικοῦ προσώπου τῆς μαμμᾶς, καὶ τῆς φορεσιᾶς τῆς, καὶ τοῦ παιδιοῦ ποὺ κρατοῦσε, καὶ τοῦ τοπίου ποὺ φαίνόταν ἀπὸ πίσω—ἓνας βράχος, λίγος οὐρανὸς καὶ λίγη θάλασσα στὸ δάθος, γαλάζια σὰν τὸ φέρεμα τῆς μαμμᾶς ποὺ χαμογελοῦσε κοιτάζοντας τὸ παιδάκι τῆς, ξανθὸ σὰν κι' ἐκείνη, παχουλὸ, κατευχαριστημένο...

«"Η Μαμμὰ κι' ὁ Ριρῆς»... "Η ἐπιγραφή αὐτὴ ἐξηγοῦσε τί γινόταν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ καὶ γιατί ἀνέβαιναν δάκρυα στὰ μάτια του καθὼς κοίταζε τὴν εἰκονίτσα. Τὸ εὐτυχισμένο ἐκεῖνο παιδάκι ἦταν αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὅταν ἦταν πολὺ μικρός, κι' ἡ ὥραία ἐκείνη κυρία μὲ τὰ γαλάζια ἦταν ἡ μητέρα του!

"Ο Ριρῆς τῆξερε αὐτὸ, ἀλλὰ δὲν θυμόταν ποτὲ τὸν ἑαυτὸ του τόσο εὐτυχισμένο, οὔτε κὰν τὸν ἀναγνώριζε στὸ παιδάκι τῆς εἰκονίτσας. Εἶχαν περάσει τόσα χρόνια ἀπὸ τότε!..

— Καλησπέρα, Μπά; Πῶς γίνηκε; "Όλοι μαζί ρωτοῦσαν περίεργοι. Μὰ πρὶν προφτάσῃ νὰ πῇ ὁ Στέφανος τί καὶ πῶς, ὁ Ἀγγελάκης πάει κοντά του καὶ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ μανίκι.

— "Ακου δῶ, Στέφανε! Βάζεις στοίχημα νὰ τὴ χαιδέψω τὴ Ντόρα στὴ μούρη;

— Χάσου ἀπὸ δῶ! Κολλημένη μύγα! Πιτσιρίκι! Λέγει ὁ Στέφανος τραβώντας τὸ χέρι του ἀπὸ τομα.

Βάζουν ὅλοι τὰ γέλια. "Όλοι, ἀκόμα κι' ὁ Θανάσης κι' ὁ Νικόλας! "Ο Ἀγγελάκης, ντροπιασμένος, πῆγε καὶ κάθησε κοντὰ στὸν ἀδερφό του. Πῶς γελοῦν ὅλοι, πῶς γελοῦν! Καὶ μέσα στὰ γέλια ἡ φωνὴ τοῦ Στέφανου.

— "Ερχονται κιτριναρήδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, δυναμώνουν ἐδῶ στὸ νησί μας καὶ θαρροῦν πιά πῶς κἀτι εἶναι.

Κανεῖς δὲν εἶπε ἓνα λόγο νὰ τοὺς υπερασπίσῃ. Μήτε ὁ Θανάσης. Κανεῖς. Κανεῖς. Τοὺς κορόιδεψαν καὶ γέλασαν εἰς βάρος τους, μπροστὰ σὲ τόσα κορίτσια μάλιστα καὶ τόσους ξένους...

— Γιὰ φαντάσου φίλους ποὺ τοὺς ἔχουμε καὶ μεῖς! Τί σοῦ εἶναι αὐτοὶ οἱ Κουλουριώτες! συλλογίστηκε ὁ Λαλάκης.

IPΣIM

ζῆλο τῆς σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση τῆς σφραγίσας, κι' ἀκόμη νὰ τοὺς δείξῃ τὴ λύπη τῆς γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀφεντικοῦ τῆς.

— "Α, τί καλὸς ἄνθρωπος! ἔλεγε. Πῶς πικραίνουμαι ποὺ δὲν τὸν βλέπω πιά! Τί μαῦρο ποὺ μοῦ φαίνεται τὸ σπῆτι χωρὶς αὐτόν!.. Δέκα χρόνια

«"Ο εἰρηνοδίκης γύρισε τότε στὴ Λάμια καὶ στὸν Ἀσφαλαχτό...»

ἦμουν στὴ δούλεψή του, κύριε εἰρηνοδίκη! Δέκα χρόνια τὸν περιποιήθηκα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, μοῦ εἶχε μεγάλη ἐμπιστοσύνη. Δὲν ἤθελε ἄλλον ἀπὸ τὴν Κατερίνα καὶ τὸ γιό τῆς τὸ Γιάννη (ἔτσι μαθαίνουμε καὶ τ' ἀληθινὰ ὀνόματα τῆς Λάμιας καὶ τοῦ Ἀσφαλαχτοῦ) γιὰ νὰ τοῦ φυλάνε τὸ χτήμα. "Αχ, τί θὰ γίνῃ τώρα χωρὶς τὸν ἀφέντη; Τί θὰ γίνουμε καὶ μεῖς; Πέστε μου, στὴ ζωὴ σας, κύριε μου εἰρηνοδίκη: Θὰ μᾶς πετάξουν ἔξω καὶ θὰ ὑποχρεωθῶ, γριά γυναίκα, νὰ ζητιανεύω τὸ ψωμί μου;

— "Α, ὄχι, ὄχι, ἔκαμε ὁ εἰρηνοδίκης, κουνώντας τὰ χέρια σὰ νὰ παρακαλοῦσε τὴ γριά νὰ πιάψῃ πιά τὴν ἀνυπόφορη φλυαρία τῆς. "Όποιοι κι' ἂν εἶναι οἱ κληρονόμοι, βέβαια θὰ σᾶς κρατήσουν. "Επειτα, δὲν μπορεῖ, κι' ὁ κ. Λοράντ θὰ σᾶς θυμήθηκε στὴ διαθήκη του.

Τὰ μάτια τῆς Λάμιας ἀστράψαν.

— Μὰ βέβαια ποὺ δὲν ἦταν κανένας τωλὸς κι' ἀχάριστος ὁ καλὸς μας ἀφέντης! φώναξε. Κι' ἀπὸ ποῦ θέλετε νὰρχισετε, κύριε εἰρηνοδίκη;

— Νὰ ἰδοῦμε πρῶτα, εἶπε ὁ εἰρηνοδίκης, ἂν εἶναι ὅλα στὴ θέση τους, ὅπως ὀρίζει ὁ νόμος. "Επειτα, ἂς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ ἔγγραφα...

— Τότε πρέπει νὰ πάμε στὴ βιβλιοθήκη. ἔκαμε ζωηρὰ ἡ Λάμια, ἀλλάζοντας μὲ τὸ γιό τῆς μιὰ γρήγορη ματιά. "Ολ' αὐτὰ τὰ γραψίματα ἔμακαρίτης τᾶκανε κεί-μέσα.

Θὰ ἰδῆτε τὸ γραφεῖο του, θὰ ψάξετε τὰ συρτάρια... "Εδῶ εἶναι ἡ πόρτα, κύριε εἰρηνοδίκη.

Οἱ δυὸ μαυροφορεμένοι κύριοι πλησίασαν, εἶδαν πῶς οἱ σφραγίδες ἦταν ἀπειράχτες κι' ἔβγαλαν τίς κορδέλλες. "Επειτα ἀνοῖξαν τὴν πόρτα καὶ μπήκαν, ἀκολουθοῦμενοι πάντα ἀπὸ

τὴν ὑπηρέτρια καὶ τὸν ὑπηρέτη.

"Αμέσως ὁ Ριρῆς, ποὺ ἅμα εἶδε τοὺς ἀγνωστούς ἐκείνους, εἶχε γλυστρήσει ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ συνόδευε ἀπὸ μακριὰ τὴ συντροφιά, —πλησίασε τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μείνει μισανοιχτὴ κι' ἔρριξε μέσα μιὰ ματιά γεμάτη περιέργεια.

"Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τολμοῦσε νὰ περιεργασθῇ ἔτσι τὴ βιβλιοθήκη τοῦ παπποῦ, δωμάτιο ἀπαγορευμένο πιδ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλο.

"Ο εἰρηνοδίκης δὲν ἔφαξε πολὺ. Μπροστὰ-μπροστὰ, σ' ἓνα συρτάρι τοῦ γραφεῖου, εἶδ' ἓνα μεγάλο φάκελλο κλεισμένο μὲ κόκκινες σφραγίδες. Καὶ φώναξ' εὐθύς:

— "Α, νὰ ἡ διαθήκη!

Στὰ πρόσωπα τῶν δυὸ ὑπηρέτων ζωγραφίστηκε μιὰ ζωηρότατη συγκίνηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

"Η διαθήκη τοῦ παπποῦ.

"Ο Εἰρηνοδίκης κοίταξε τὸ μεγάλο πεντασφράγιστο φάκελλο ἀπ' ὅλες τίς μεριές, καὶ πρῶτα-πρῶτα διάβασε τὴν ἐπιγραφή του:

«"Η διαθήκη μου, νανοιχθῇ ἀπὸ τὸν κ. Εἰρηνοδίκην».

— "Ορα! εἶπε ὕστερα. Αὐτὸ ἀπλοποιεῖ τὰ πράγματα. Σύμφωνα μὲ τὴ θέληση τοῦ διαθέτη, ἀνοίγω καὶ διαβάζω τὴ διαθήκη του. Κοιτάξτε, κύριε γραμματέα, οἱ σφραγίδες εἶναι ἀνέπαφες...

— Μάλιστα, κύριε εἰρηνοδίκη.

— Γράψτε το.

Κι' ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴ διατύπωση, ἀνοῖξε μ' ἓνα χαρτοκοπτήρα τὸ φάκελλο, ἔβγαλε ἀπὸ μέσα ἓνα φύλλο χαρτοσημασμένο, τὸ ἐξεδίπλωσε κι' ἄρχισε νὰ τὸ διαβάζῃ ἀπὸ μέσσα του.

"Η Λάμια κι' ὁ Ἀσφαλαχτὸς κοίταζαν μὲ φανερὴ ἀγωνία πότε τὸ χαρτί καὶ πότε τὸν εἰρηνοδίκην, σὰ

νᾶθελαν νὰ μαντέψουν τὴν ἐντύπωσή του ἀπὸ τὸ διάβασμα. Κι' ἀπὸ τὴ μισανοιχτὴ πόρτα, ὁ μικρὸς Ἀντρέας παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ φοβισμένα.

Προαισθανόταν πῶς θὰ γινόταν λόγος καὶ γι' αὐτόν;

"Ο Εἰρηνοδίκης εἶχε τελειώσει τὸ διάβασμα. Κατέβασε τὸ χαρτί καὶ κοίταζε τώρα τὴν ὑπηρέτρια καὶ τὸ γιό τῆς μὲ κάποια ἐκπλήξη.

— Τὰ συγχαρητήριά μου! τοὺς εἶπε ἐπιτέλους. Πραγματικῶς, εἶχατε τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ κυρίου σας.

Τὰ μάτια τῆς γριάς καὶ τοῦ γιοῦ τῆς ἀστράψαν πάλι. Ἀπὸ τὴ φράση κι' ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ Εἰρηνοδίκη κατάλαβαν πῶς οἱ κρυφὲς τοὺς ἐλπίδες δὲν θάβγαζαν μάταιες.

— Μὰ βέβαια ποὺ τὴν εἶχαμε, εἶπε ἡ Λάμια. Καὶ μᾶς ἄξιζε. "Ο μακαρίτης ὁ ἀφέντης μᾶς ἤξερε καλὰ. "Ἦξερε πῶς μποροῦσε νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇ ὅλο του τὸ εἶναι, χωρὶς κανένα φόβο...

— Ναί, ἡ διαθήκη του τὸ μαρτυρεῖ μὲ τὸ παραπάνω, ἀποκρίθηκε ὁ Εἰρηνοδίκης τρίβοντας τὸ σαγόνι του μὲ κάποια ἀμηχανία. "Οχι μόνο τὴν περιουσία του νὰ διαχειρίζεσθε σᾶς ἀφίνει ὁ κ. Λοράντ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἑγγονό του, τὸ μόνο του κληρονόμο, ὀρίζει νὰ τὸν κηδεμονεύετε καὶ νὰ τὸν προστατεύετε σεις. Σεις ἀκόμα

«"Ο μικρὸς Ριρῆς γονάτισε μπροστὰ στὸν Εἰρηνοδίκην...»

εἴστε οἱ ἐκτελεστὲς τῆς διαθήκης του. "Όστε ἡ περιουσία καὶ τὸ παιδί μὲνουν τώρα στὰ χέρια σας, στὴν ἐξουσία σας.

— Τὸν καίμενο!.. τὸν καίμενο μας τὸν ἀφέντη! ἄρχισε νὰ ψευτοκλαίῃ ἡ Λάμια, κἀνώντας πῶς σκου-

πίζει και τὰ μάτια της πού ήταν δμως τέλεια στεγνά. Δὲ θὰ μετανοιώ-
ση ποτὲ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη του σὲ
μάς! Μπορεῖ νὰ αναπαύεται ἡσυχος.

Ὁ εἰρηνοδίκης κούνησε λίγο τὸ
κεφάλι του, μὰ δὲ θὰ μπορούσε νὰ
πῇ κανεὶς πὺς αὐτὸ ἦταν ἐπιδοκι-
μασία. Ἀπεναντίας ἴσως ἄλλα νὰ
εἶχε στὸ νοῦ του καί, βλέποντας τὰ-
παίσινα πρόσωπα τῆς χωριάτισσας ἐ-
κείνης καὶ τοῦ γιοῦ της, νὰ βρισκε ὑ-
περβολικὴ τὴν ἐμπιστοσύνη πού ἐ-
δειχνε σ' αὐτούς, μὲ τὴν μαθητικὴ του,
ὁ γέρο Λοράντ. «Ὁ καί, δὲν τοῦ
φαινόταν καθόλου καλοὶ ἄνθρωποι
κι' ἀπορούσε πολὺ πὺς τοῦ ἤρθε ἡ
ιδέα τοῦ μακαρίτη, νὰ τοὺς ἀναθέσῃ
τὴν ἀνατροφή τοῦ ἐγγονοῦ του!

Ὡστόσο ἡ ἀπληστία τῆς γριᾶς ἀ-
νυπομονοῦσε. «Ἦθελε τώρα νὰ μάθῃ
ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Εἰρηνοδίκῃ τί ἀ-
κριβῶς ἔλεγε ἡ διαθήκη, ὡς πού ἐ-
φθάναν τὰ δικαιώματά της. Κι' ἀ-
κράτητη, ρώτησε:

— Διοπόν, κύριε εἰρηνοδίκῃ μου,
εἰμὲς, σὰ νὰ λέμε, εἴμαστε τώρα οἱ
νοικοκυραῖοι ἐδῶ-μέσα;

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΛΟΙ ΖΩΟΦΙΛΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΑΣ εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ γιὰ
τὸ Κυνοκομεῖο πού ἱδρύσε
ἡ Ἐταιρεία τῆς Προστα-
σίας τῶν Ζώων, καὶ σὰς
διηγῆσθαι πὺς περιμαζεύει ἀπὸ τοὺς
δρόμους ὅσα σκυλιὰ γυρίζουν χωρὶς
ἀφέντη καὶ χωρὶς φῆμωρο, εἴτε συ-
στηματικὰ ἀλλοτρίως, καθ' αὐτὸ ἀδέ-
σποτα, εἴτε συμπτωματικὰ καὶ τυχαῖα.
Γιατὶ συμβαίνει καμμιά φορὰ καὶ τὸ
πιδ κανακεμένο, τὸ πιδ ἀγαπημένο
σκυλάκι νὰ ξεφύγῃ τῇ φύλαξῃ καὶ
νὰ πάρῃ τοὺς δρόμους, σὰν ἕνα ζω-
ρὸ, ἀνήσυχος καὶ περίεργος παιδάκι.
Ἄν τύχῃ λοιπὸν νὰ τὸ ἀπαντήσῃ ὁ
ἄνθρωπος τῆς Ἐταιρείας μὲ τὸ αὐ-
τοκίνητο, θὰ τὸ τσακώσῃ κι' αὐτὸ
καὶ θὰ τὸ ρίξῃ μαζὶ μὲ τὰλλα. Στὸ
μεταξύ, τὰφεντικά του θὰ τὸ γυρεύουν
ἀλαλιασμένα καὶ δὲ θὰ τὸ βρίσκουν
πουθενά. Τί ἔγινε; μὴν τὸ κλεψάν;
μὴν τὸ πλάκωσε κανέν' αὐτοκίνητο;
ἢ μὴν τὸ πῆρε... ὁ μπόγιας; (γιατὶ
ἂν τὸ πᾶρμα καταργήθηκε, ἡ λέξη
δμως μένει). Αὐτὸ τοὺς φαίνεται τὸ
πιθανότερο καὶ τὸ εὐνοϊκότερο. Καὶ
πηγαίνοντας στὸ Κυνοκομεῖο, βρί-
σκουν ζωντανὸ — τί χαρά! — τὸ χα-
μένο ζῶο, πληρώνουν τὸ δικαίωμα
ἢ τὸ πρόστιμο — ὅσα-ὅσα θὰ πλῆ-

ρωναν γιὰ τὰγαπημένο! — καὶ τὸ
παίρνουν θριαμβευτικά.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ προστίματα, ἕνα μέ-
ρος παίρνει γιὰ τὸν κόπο τοῦ ὁ μπό-
γιας (ὅς τὸν λέμε κι' ἐμεῖς ἔτσι, δὲν
πειράζει). Ἡ καλύτερα, γιὰ κάθε
σκυλὶ πού βάζει στὸ χέρι, — δηλαδή
σταυτοκίνητό του, — ἔχει μιὰ ὀρισμέ-
νη ἀμοιβή: τόσο τὸ κεφάλι. Φυσικὰ
λοιπὸν τὸ συμφέρο του εἶναι νὰ πιὰ-
νῃ ὅσο τὸ δυνατό περισσότερα σκυ-
λιὰ καθεμέρα. Κι' ἐπειδὴ, κα-
θὼς ἔχετε, τὸ ὀλικὸ συμφέρο εἶ-
ναι πολὺ σπουδαῖο κίνητρο, ὁ φτω-
χὸς ὁ μπόγιας σπρώχνει τὸ ζῆλο
του ὡς τὴν κατάχρησιν καὶ τὴν ὑ-
περβάσι. Πιάνει δηλαδή καὶ σκυ-
λιά, πού κανένας λόγος δὲν ὑπῆρχε
νὰ πιαστούν. Ξεμύτισε μόλις ἀπὸ
τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα σκυ-
λάκι: «Ὁ μπόγιας τάρπαζει. Πήδησε
στὴ μάντρα τῆς αὐλῆς του, γιὰ νὰ
ἰδῇ τί συμβαίνει ἔξω; Ὁ μπόγιας τὸ
γραπώνει. Καὶ συχνὰ γίνονται ἔτσι
ἐπεισόδια, σκηνὲς καί... βραβάρ-
τητες. Γιατὶ τὰφεντικά τοῦ πιασμέ-
νου σκυλιοῦ, ἀκούγοντας τίς σπαρα-
χτικὲς κραυγὲς του, τρέχουν, πετιοῦν-
ται καὶ θέλουν νὰ πάρουν ἀπ' τὰ
χέρια τοῦ μπόγια τὸ ζῶο. Ἐκεῖνος,
γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ κεφαλάτι, ἐ-
πιμένει νὰ τὸ κουβαλήσῃ στὸ Κυνο-
κομεῖο... διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐπι-
μένουν καὶ τὰφεντικά, μαζεύεται κό-
σμος, τα παιδιὰ κλαῖνε, ἐπεμβαίνουν
οἱ γείτονες, Σωστὸς καυγᾶς. Καὶ τότε
— ἀλλὰ σπάνια — νικοῦν τὰφεντικά
καὶ κρατοῦν τὸ σκυλὶ, καὶ τότε νικᾷ
ὁ μπόγιας καὶ τοὺς τὸ παίρνει.

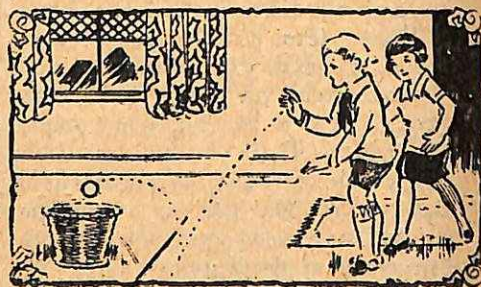
Ἄλλ' αὐτὸ βέβαια εἶναι ἀδίκιο, κι'
ἄτοπο. Ἡ Ἐταιρεία πού προστατεύει
τὰ ζῶα, φαίνεται ἔτσι πὺς κι' αὐτὴ
ἀκόμα τὰ βασανίζει. Μὰ καὶ τοὺς ἀν-
θρώπους μαζὶ τους. Γιατὶ μικρὰ βα-
σανιστήριο, μικρὴ ταλαιπωρία εἶναι,
καὶ γιὰ τὰ καίμενα τὰ σκυλιὰ καὶ
γιὰ τὰφεντικά τους, αὐτὴ ἡ ἀρπαγὴ
στὰ καλὰ-καθούμενα, αὐτὸς ὁ σκλη-
ρὸς καὶ βάνουσος χωρισμός, αὐτὸ τὸ
χωρὶς λόγο κουδάλισμα στὸ Κυνοκο-
μεῖο, ὅπου τὰφεντικά ὑποχρεώνουν-
ται νὰ πληρώσουν, ἐνῶ ἴσως ἔπρεπε
νὰ ποζημιωθοῦν γιὰ τὴν... ψυχικὴ
δδὸν; Ναί, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ κι'
ἡ Ἐταιρεία; Πὺς μπορεῖ νὰ εἶναι παν-
ταχοῦ παρούσα, γιὰ νὰ προλαβαίνει
τίς καταχρήσεις καὶ τίς ὑπερβάσεις
τῶν ὑπαλλήλων της; Καὶ πού νὰ βρί-
σκῃ πάντα τοὺς καλοὺς καὶ τοὺς τί-
μιους, γιὰ νὰ τοὺς βάζῃ σ' αὐτὴ τὴ
«λεπτὴ» ἐργασία; Ἐνὰς μόνον τρό-
πος ὑπάρχει: Νὰ εἶναι ζωόφιλοι οἱ
πολίτες, νὰ ἐπεμβαίνουν πιδ δραστή-
ρια σ' αὐτὲς τίς σκηνὲς καὶ ν' ἀναγ-
κάζουν τὸ μπόγια νὰ ὑποχωρῇ ἀμέ-

σως. Μιὰ, δὲ, θὰ ἰδῇ κι' αὐτὸς πὺς οἱ
ζωόφιλοι στὸν κόσμο εἶναι πολλοί, πὺς
δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα μαζὶ
τους, καὶ θὰ περιορισθῇ πιά στὸ κα-
θῆκον του, θὰ πιάνῃ μόνον τὰδέσποτα
καὶ τὰ ἐπικίνδυνα.

Γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα κι' ἡ Ἐταιρεία
θέλει νὰ ἔχῃ πολλὰ μέλη. Γι' αὐτὸ ἱ-
δρύσε καὶ Παιδικὸ Τμήμα. Καὶ τὸ
κυριώτερο καθῆκον τῶν παιδιῶν, πού
ἀνήκουν στὴν Ἐταιρεία, εἶναι νὰ προ-
στατεύουν τὰ ζῶα πού ἀδικοῦνται
μπροστὰ στὰ μάτια τους, νὰ ἐπεμ-
βαίνουν ὅταν κανένας σκληρὸς τὰ βα-
σανίζει, καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ ζητοῦν
τὴ βοήθεια τῆς Ἀστυνομίας γιὰ νὰ
τὰ γλυτώνουν ἀπ' τὰ χέρια του. Θυ-
μοῦμαι πὺς αὐτὰ ἔλα σὰς τὰ εἶπα
ὅταν ἱδρύθηκε τὸ Παιδικὸ Τμήμα τῆς
Ἐταιρείας. Καὶ νὰ πὺς καὶ σῆς, τὰ
παιδιά, εἰστε οἱ ἀρμόδιοι, κι' ἴσως οἱ
πιδ ἀρμόδιοι, νὰ γλυτώνετε τὰ σκυ-
λάκια ἀπ' τὰ χέρια τοῦ μπόγια, ὅταν
τὰ πιάνῃ παρανόμως. Τὸ Σῆμα τῆς
Ἐταιρείας σὰς δίνει καὶ τὸ καθῆκον
καὶ τὸ δικαίωμα. Θὰ πῆτε: δὲν τὸ-
χοῦμε ὅλοι. Μὰ δὲν εἶναι καθόλου
δύσκολο νὰ τὸ ἀποχτήσουν κι' ὅσοι
δὲν τὸ ἔχουν.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Τὸ καλάθι καὶ τὸ τόπι

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ παίζεται μ' ἕνα
κοινὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων καὶ μὲ
μιὰ μπάλλα. Σὲ εἴκοσι δάχτυλα σχε-
δὸν ἀπόσταση ἀπὸ τὸ καλάθι, χαρά-
ζετε μὲ τὴν κιμωλία μιὰ ἴσια γραμ-
μή. Σὲ ὀρισμένη ἀπόσταση — 2-3
μέτρα — ἀπ' αὐτὴ τὴ γραμμὴ, κάθε
παίκτης ρίχνει τὴ μπάλα οὕτως ὥστε
νὰ πηδήσῃ πρὶν ἢ τὸ πολὺ πάνω
στὴ γραμμὴ, καὶ νὰ πέσῃ στὸ καλά-
θι: ἔχει τότε ἕνα βαθμὸ ἂν πηδήσῃ
κτυπώντας πέρ' ἀπὸ τὴ γραμμὴ, ὅλοι
οἱ ὑπόλοιποι παῖκτες κερδίζουν ἀπὸ
ἕνα βαθμὸ τὸ ἴδιο γίνεται ἂν ἡ μπάλ-
λα δὲν πέσει στὸ καλάθι.

Κάθε παίκτης παίζει κατὰ σειρά
ἀπὸ ἕξ φορές ὅποιος φθάσει πρῶ-
τος τοὺς 72 βαθμούς κερδίζει τὴν
παρτίδα.

ΠΙΚΜΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Κόκκινη κλωστή δεμένη
στὴν ἀνέμη τυλιγμένη,
δὸς της μιὰ γιὰ νὰ γυρίσῃ
παραμῦθι ν' ἀρχινήσῃ.

Ἔτσι ἄρχισ' ἡ γριούλα στὰ μικρά της

τὸ καινούργιο παραμῦθι
τοῦ Κουκὶ καὶ τοῦ Ρεβῦθι:

Στὸ νησί μας μιὰ ἡμέρα ἐφάνηκαν δυὸ
[ἐγγονάκια

ὁρφανὰ δυστυχισμένα
ἀπὸ μακριὰ φερμένα.

Τὰ λυπήθηκε ὁ κόσμος κι' ἔτρεξε νὰ

καὶ βοήθεια νὰ τοὺς δώσῃ
ἀπ' τὴν πείνα νὰ τὰ σώσῃ.

Μὰ περὶφανα ἐκεῖνα δὲν δεχθῆκαν νὰ
[περάσῃ

ἀπ' τὸ νοῦ μας πὺς πεινᾶνε
κι' εἶπαν πὺς δουλειὰ ζητᾶνε

Τὰ ἐπῆραν στὰ περβόλια μέσ' σὲ κρί-
[νον καὶ ζουμπούλια

καὶ πλαγιάσανε τὸ βράδυ
στὴν καλύβα, στὸ σκοτάδι.

Μὰ ὁ κόσμος τ' ἀγαποῦσε καὶ σὰν ἡ-
[τανε μικρούλια

τὰ φωνάζανε τὰ πλήθη:
τὸ Κουκὶ καὶ τὸ Ρεβῦθι.

Ἦλθε ὁμως καὶ χειμώνας, χιόνι ἄγριο
[σκεπάζει

τὸ νησί. Βοριάς μουγκρίζει
τὴν καλύβα τὴν γκρεμίζει.

Τὸ πρῶτ' ὁ κόσμος τρέχει τὰ παιδάκια
[ἀγκαλιάζει

μὰ... τὰ βόηχαν παγωμένα:
ἦταν ὥρες πεθαμένα!...

Τὰ ἐπῆραν καὶ τὰ θάψαν καὶ τὰ δυὸ
[ἀγκαλιασμένα

κι' ἡ ψυχὴ τους ἀνεβαίνει
στὰ οὐράνια λυπημένη.

Τὴ μαννούλα τους γιὰ νάβρουν τ' ἀ-
[μωρα δυστυχισμένα

Ἄλλο τί νὰ πῶ, παιδιά μου... ζῆστε
[σεῖς εὐτυχισμένα.

Τοῦ Κουκὶ καὶ τοῦ Ρεβῦθι
τέλειωσε τὸ παραμῦθι.

Μπουμπουλίνα

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Λουλούδι! Εἶναι τὸ πιδ ὁμορφὸ τῆς
φύσης τὸ στολίδι. Εἶναι τὸ πιδ ἄγνόν,
τὸ πιδ ὠραῖο πλάσμα στὴ γῆ, εἶναι
αὐτὸ πού κάνει τὴ φύσιν νὰ φαίνεται
χαρούμενη, κι' εἶναι αὐτὸ πού δίνει τὴ
χαρὰ σ' ὅλες τίς ψυχές, κάνει μιὰ με-
γάλη λύπη πιδ μαλακή. Ποιὰ χαρὰ ἐκ-
δηλώνεται χωρὶς τὰ λουλούδια, καὶ
ποιὰ λύπη δὲν τᾶχει κοντὰ της αὐτὰ!
Μιὰ ψυχὴ χαρούμενη θέλει κοντὰ της
τὰ λουλούδια, γιὰ νὰ τῆς δώσουν μιὰ
χαρὰ ἀκόμη πιδ μεγάλη. Ἡ θεὰ τους
κι' ἡ εὐδία τους δίνουν στὴν χαρὰ ἕ-
να ἄλλοιῶτικο θέλητρο, τὴν κάνουν
πιδ γλυκειά.

Μιὰ ψυχὴ λυπημένη θέλει κοντὰ της
τὰ λουλούδια. Εἶναι σὰν ἕνας φίλος
παρηγορῶς, πού κάνει τὴν λύπη πιδ μα-
λακή, τὴν κάνει πιδ ὑποφερτή.

Εἶν' ἕνας φίλος ἄγνός, πού ἀκούρα-

στα χαρίζει τὴ συντροφιά του σὲ μιὰ
πονεμένη ψυχὴ.

Κι' ἡ φύση χαίρεται ὅταν εἶναι γε-
μῆτοι ἀπὸ λουλούδια οἱ ἀγροὶ της, ὅ-
ταν αὐτὰ μοιάζουν σὰν κέντημα πάνω
στὸ καταπράσινο ἀνοιξιῶτικο στρωσίδι,
κέντημα φτιαγμένο μὲ τόσα ὁμορφα
χρώματα, χρώματα ἀμύμητα, χρώματα
ἀγνά, καὶ γεμίζουν τὸν ἀέρα μὲ τὴ γλυ-
κειὰ τους εὐδία.

Εἶναι τὰ πιδ ὁμορφα δημιουργήμα-
τα· κάθε λουλούδι εἶναι κι' ἕνα ἀλη-
θινὸ ἀριστούργημα. Γι' αὐτὸ κατορθώ-
νουν καὶ συγκινοῦν ὅλες τίς ψυχές, γι'
αὐτὸ ἔχουν πάρεϊ τὴν ἀγάπην ἀπ' ὅλους
τοὺς ἀνθρώπους. Πόσες γιορτὲς δὲν
γίνονται γι' αὐτὰ. Πόσους στίχους
δὲν ἔβγαλαν οἱ ποιητὰ ἀπ' τὴν καρ-
διά τους, καὶ πόσα λόγια δὲν βγαίνουν
ἀπὸ κάθε ψυχὴ, κι' ὑψώνονται ὅλα μα-
ζὶ σὰν ἕνας ὕμνος γιὰ τὰ λουλούδια.

Καὶ μ' αὐτὰ πού εἶν' ἀγνά, πού εἶν'
ὠραῖα, παρομοιάζουμε μιὰ ἀθάνα, τρυ-
φερὴ ψυχούλα, ἕνα ὁμορφο πρόσωπο,
παρομοιάζουμε τὴ νιότη μὲ λουλούδια,
γιατὶ χαρούμενη εἶναι κι' αὐτὴ.

Λουλούδια, πούδς μπορεῖ ν' ἀντιστα-
θῇ στὴν ὁμορφίαν σας καὶ πούδς μπο-
ρεῖ νὰ μὴν τρέφῃ ἀγάπην γιὰ σᾶς; Σεῖς
πού γεμίζετε χαρὰ τὴν κάθε ψυχὴ, σεῖς
πού κάνετε τὴ φύσιν τόσο ὁμορφὴ, σεῖς
τὸ καλύτερό της στολίδι πού τὴν κάνει
νὰ φαίνεται χαρούμενη καὶ γελαστή...

Λουλούδια, σὰν τὸ πιδ ὁμορφο, ἄγνόν
κι' ἀγαπημένο!...

Παρασία

Η ΡΟΔΗ ΚΑΙ ΤΑ ΡΟΔΑ

Δυὸ καταγάλανα μάτια, ὀλόξανθα
δακτυλιδένια μαλλιά, ῥόδια μαγουλά
σὰ ῥοδοπέταλλα, γλυκύτατο στοματά-
κι πάντα γελαστό, ἀνοιγμένο σὲ μιὰ
σειρὰ μαργαριτάρια καὶ γενικά ἕνα λε-
πτὸ χαριτωμένο κοριτσάκι: ἡ Ρόδη.
Κάθετα μόνον τῆς στὸ γιγάντιο τῆς τρα-
πεζαρίας καὶ μὲ τὸ μεγάλο δάκτυλό στὸ
στόμα — συνήθεια πού ἡ μαμὰ της μ'
ὅλες τῆς τίς φωνὲς δὲν κατόρθωσε νὰ
τὴν κόψῃ — σκέπτεται. Τὰ μάτια της
πεισματάρικα εἶναι καρφωμένα σὲ με-
ρικὰ ῥοζ τριαντάφυλλα πού φαντάζουν
στὸ κρουστάλλινο ἀνθογαλὶ.

— Ἐχουν τριάντα φύλλα, γι' αὐτό,
εἶχε πῆ ἡ μαμὰ ὅταν ἡ Ρόδη ρώτησε
γιατὶ ἔχουν αὐτὸ τ' ὄνομα.

Καὶ τώρα αὐτὸ σκέπτεται. Τὸ μικρὸ
της μυαλούδι πού μαθαίνει τὸ ἄλφα,
βῆτα τῆς πρώτης μεγάλῃς δὲν μπορεῖ
νὰ χωνέψῃ ὅτι ὅλα τὰ ῥόδια πού ὑπάρ-
χουν στὴ γῆ, ἔχουν τριάντα φύλλα.

— Μὰ νὰ ἔχουν ἄραγε;... Νά, τί
τὴν βασανίζει. Ρωτᾷ τὸν ἑαυτὸ της
μ' αὐτὸς εἶναι ἀνίκανος νὰ τῆς ἀπαν-
τήσῃ. Ἐπίμονα ρωτᾷ μὲ τὰ μάτια της
τὰ ῥόδια μ' αὐτὰ γέρουν λιγαμένα ἀπ'
τὴ γλῶσσα τοῦ μαγιατικικοῦ δειλινοῦ πού
τοῦ τὴ φέρνει τ' ἄλαφρο ἀεράκι γλυ-
στρώντας ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο, καὶ
δὲν τῆς ἀπαντοῖ, οὔτε κἂν τὴν προ-
σέχουν, Μὰ ἡ Ρόδη δὲν συνηθίζει νὰ-
φήνῃ τὰ ζητήματα πού τὴν ἀπασχολοῦν
— κι' εἶναι τόσο σοφὰ! — ἄλυτα. Θὰ
τὸ βρῇ, δὲ γίνεται. Κι' ἄξαφνα τῆς ἐρ-
χεται μιὰ ἐμπνευση. Σηκώνεται, παίρ-
νει μὲ γοργὴ κίνησιν τὰ τριαντάφυλλα

ἀπ' τὸνθογαλὶ, κι' ἀκουμπᾷ πάλι, πᾶν-
τα γογγίζοντα, στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβα-
νιοῦ. Ἄ, εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη, γι'
αὐτὸ λάμπουν τὰ μάτια της, σὰν οὐρα-
νὸς πού τὸν φωτίζει ὁ λαμπερὸς ἥλιος.

Τὸ πρῶτο πέταλλο ἔπεσε στὸ ντιβά-
νι κι' ὕστερα τὸ δεύτερο, τὸ τρίτο...
Καὶ τὸ κόκκινο στοματάκι ἀνοιγοκλεί-
νει μετρώοντας: Ἐνα, δύο, τρία. Τὴν
ἔρεει καλὰ τὴν ἀριθμητικὴ, κι' εἶναι
σίγουρη πὺς δὲν κάνει λάθος.

— Τριάντα! φωνάζει ἔξαφνα θριαμ-
βευτικά. Μὰ δὲ φτάνει μόνον ἕνα. Παίρ-
νει καὶ τὸ δεύτερο κι' ὕστερα καὶ τὰλ-
λα κι' ἀκούραστα μετρᾷ, μετρᾷ...

Τὸ τελευταῖο πέταλλο τοῦ τελευταίου
ῥόδου ἔπεσε στὸ σωρὸ τῶν ἄλλων κι'
ἡ Ρόδη κοκκινισμένη ἀπ' τὴν πολλὴ
δουλειὰ ἀναστένανε ἱκανοποιημένη.
Ὅλα εἶχαν τριάντα πέταλλα. Τί τὴν
ἔνοιαζε τώρα, ἂν γέμισε τὸν τόπο ῥο-
δοπέταλλα, κι' ἀκόμη τί τὴν ἔνοιαζε
ἂν στέρησε ἀπ' τὰ λουλούδια τὴ ζωὴ
τους στὴ γλοσσική της ὥρα. Φτάνει
πού αὐτὴ. πού ἔμοιαζε ἡ ἰδία ἕνα ῥόδο
ἀνάμεσα στὸ ῥόδινο σωρὸ, ἔλυσε τὸ
ζητήμά της.

Ρωμαντικὴ Βοσκοπούλα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΡΗΓΑΔΕΣ ΚΑΙ ΝΤΑΜΕΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, Λουδοβί-
κος ΙΕ', ἦταν μανιώδης χαροπαίκτης,
ἀλλὰ τοῦ ἄρεσε κάποτε νὰ... «διορ-
θῶν» τὴν τύχην του σὰ χαρτιά, ὅταν
δὲν ἦταν τόσο εὐνοϊκὴ, ὅσο ἐπιθυμοῦσε
Μιὰ φορὰ, πού ἔπαιζε μὲ μιὰ κυρία
τῆς Αὐλῆς, φώναξε γιὰ νὰ τὴν μπερ-
δέψῃ:

— Ἐχω τέσσερις ρηγάδες!

Ἡ κυρία κρατοῦσε ἤδη τὸν ἕνα ρη-
γα σὰ χέρι της καὶ κατάλαβε τὴν
πονηριὰ τοῦ βασιλεῦς. Βρέθηκε ὁμως
σὲ ἀμνηστία, μὴ ἔχοντας μὲ ποιὸν
τρόπο νὰ τοῦ δείξῃ πὺς μυρίστηκε τὴν
ψευτιά του. Στὸ τέλος φώναξε:

— Ἐχω τέσσερις ντάμες!

— Ἀδύνατον, ἔκαμε ἐκκλητικὸς, ὁ
Λουδοβίκος, γιατί τὴ μιὰ ντάμα τὴν
ἔχω ἐγώ.

— Ἐφ' ὅσον ἡ Μεγαλειότης σας, εἶ-
πε χαμογελώντας ἡ ἑξυπνὴ κυρία, ἐκρί-
νε σωστὸ νὰ λογαριάσῃ καὶ τὸν ἑαυτὸ
της μαζὶ μὲ τοὺς τρεῖς ρηγάδες, ἔκρι-
να κι' ἐγὼ καλὸ νὰ λογαριάσω τὸν
ἑαυτὸ μου μαζὶ μὲ τίς τρεῖς ντάμες
πού κρατῶ.

Δόνα Κλάρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πατέρας: — Δὲν εἶσαι καθόλου ἐπι-
μελής, Πέτρο. Πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἤ-
μουν ὁ πατέρας τοῦ Μίμη πού εἶναι
πρῶτος πάντα στὴν τάξην.

Πέτρος: — Δὲν πιστεύω νὰ ἦσουν πε-
ρισσότερο εὐχαριστημένος.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ ὁ πατέρας τοῦ Μίμη ἔχει
πεθάνει ἀπὸ πέρουν!

Νικήτας Δέστας

Ἡ μαμὰ: — Ἄν ἔβρισκες, Σπύρο,
ἕνα πεντόδρακμο τοῦ ἀδερφοῦ σου τοῦ
Κώστα, θὰ τὸ κρατοῦσες;

Σπύρος: — Ἄ, ὄχι, μαμὰ!

Ἡ μαμὰ: — Ἀλλὰ, τί θάκανες;

Σπύρος: — Θὰ τῷ δίδνα... νὰ πάρω
καραμέλλες.

Ἀνδρόμυτος Φοβητοῦδης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

(*Ίδε «Διάπλασι» τοῦ 1931, φυλλ. 34*)

Ίδου πρώτα τὸ κείμενο πὺν σὰς ἔδωσα γιὰ νὰ τὸ στίξετε. Εἶναι ἀπὸ χρονολογία τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα πὺν φημίζεται γιὰ τὴν ἀκριβέστατην στίξιν του.

«Ένας νέος, μεταφραστής λογοτεχνικών έργων, είχε φέρει, ἔδω και λίγες μέρες, κάποια μεταφράσή του σ' έναν Ἀθηναίο ἐκδότη».

«Ὁ ἐκδότης, ἀφοῦ τοῦ μίλησε πρώτα γιὰ τὴν κρίση πὺν περὶ τὸ βιβλίο, και τις δυσκολίες πὺν είχε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκδόση, τοῦ εἶπε:

— «Ἐπειτα... τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν διαβάζονται τώρα.»

— «Ποιά πράγματα;» ρώτησε ὁ νέος με τὰ χειρόγραφα.

— «Τὰ φιλολογικά.»

— «Και τί διαβάζονται;»

— «Ἄλλα ἔργα: φιλοσοφικά, κοινωνιολογικά... σοβαρά ἔργα τέλος πάντων. Ἄν μπορεῖτε νὰ μᾶς φέρετε τίποτε τέτοιο, κάτι μπορεῖ νὰ γίνῃ.»

Και ὁ νέος μεταφραστής ἔφυγε με τὰ χειρόγραφα του, ἀποφασισμένος ὥστε νὰ ἐπιδοθῇ στὴ μεταφροση σοβαρῶν ἔργων.

Οἱ στίξεις αὐτὲς ἂν τις μετρήσετε — μαζί με τοὺς παραγράφους — εἶναι ἐν ὅλῳ 47. Δὲν εἶναι ὅμως ὅλες ἀπαραίτητες. Τὰ εἰσαγωγικά ἰδίως μπορούσαν νὰ λείψουν χωρὶς νὰ θεωρεῖται τὸ κείμενο λανθασμένο στὴ στίξιν. Ἄλλωστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους δὲν ἔφτασε αὐτὸν τὸν σωστὸ ἀριθμὸ τῶν στίξεων, ἂν και πολλοὶ εἶχαν περισσό- τερες, μὰ ἡ παρακινιστὲς, περιττὲς ἢ λανθασμένες. Οἱ περισσότεροι μάλιστα τὴν ἑπαθάν μ' ἔκειτο τὸ «ἔπειτα» πὺν τὸ κολλοῦσαν στὴν παραπάνω φράση.

Ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Τάξῃ τὸ τέλειο σχεδὸν τὸ ἔφθασε ὁ Νάρκισσος με 43 ὁρθὲς στίξεις. Αὐτὸς ὅμως τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, γιατί ἔχει πάρει Ἀ' Βραβεῖο ἄλλου, και τὸ βραβεῖο τὸ παίρνει ἡ Νταίξ με 35 ὁρθὲς στίξεις. Τὰ Β' Βραβεῖα τὰ παίρνουν ὁ Ρόδης Οὐράνης και ἡ Γλυκεῖα Πίκρα με 32 στίξεις και τὰ τρία Γ' αὐτοὶ πὺν βοήσαν 31.

Στὴν Μικρὴ Τάξῃ οἱ ὁρθὲς στίξεις ἦταν πολὺ λιγώτερες. Ὡστόσο ὁ Ἰάσων κόντευε νὰ φθάσῃ στὸ τέλειο, με 41 στίξεις. Τὰ Β' Βραβεῖα δόθηκαν σ' αὐτοὺς πὺν εἶχαν βρεῖ 31 και τὰ Γ' σ' ὅσους βοήσαν 30.

Οἱ Ἐπαινοὶ και ἡ Εὐφημος Μνεῖα μοιράστηκαν ἀνάλογα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἔτων και ἄνω κα- θὼς και ὅσοι δὲν ἐσημειώσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νταίξ [20Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Νάρκισ- σος [22Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδης Οὐράνης [18Ε]. — Γλυκεῖα Πίκρα [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δικηγορίνα [17Ε]. — Βάτραχος Νο 4 [15Ε]. — Ζου- λένια [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκα- στον: Παλιὰ Ἀθήνα, Ροδάνθη, Ἀρ- χοντοπούλα, Χρυσάλλης, Μύρα Σουλβ.

να, Λεπτούλα, Τρικατάρατος, Φοῖ- ξος, Βάτραχος Νο 11, Λαμπαδίας, Βά- τραχος Νο 34, Μύρον τῆς Ἀνδρου, Περιπλοκάς, Δούλη Λωδεκάνησος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκα- στον: Ἡρώς τοῦ Σουλίου, Αἴγλη, Θά- λεια, Ἰζόλδη, Οὐράνιο Τόξο, Μικρο- μέγαλη, Δόνα Κλάρα, Νέλλη, Δροσο- πηγή, Τίμος Φαεινός, Ἀστέρη τῆς Μαμμάς, Δανάη, Ἀνοικιάτικη Βροχού- λα, Γαλάτεια, Σπίθα, Οὐρανός τῆς Δόξης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα- στον: Χωρὶς Φτερά, Πανελλήνιο Ὀ- νεϊρο, Σορέλλα Ντ', Ὄζια, Τριαντα- φυλλένιο Δάκρυ, Ὀριέττα, Γλυκὸ Χα- μόγελο, Πρίγκηψ τῶν Ὀνειρίων, Δάκρυ τῆς Μοναξιάς, Ὁκεανίς, Ἐλαφίνα, Λα- χτάρα τῆς Λευτεριάς, Ἡρώ, Κινεζού- λα, Λουλούδι τῆς Χαράς, Δανάης, Ἐ- ρεϊκή, Πάνθηα Ἀβραδάτου, Ἰππότης τῶν Ρόδων, Ἐντελβίς, Φοῖβος, Ρέμ- βη, Μαγνήτης, Ἐρση Δρόσου, Βιολέ- τα, Αἰματοβαμμένη Δόξα, Γαβρίας, Ἐργάνης, Ρασπουτίν, Ἰδανισμός, Ἰπ- πότης Λόγγη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [6Ε] εἰς ἑκα- στον: Φωναίτοπούλα, Μαρουσιώτι- κη Ἀνεμώνη, Πέτρος Ριοναί, Ἀμα- ρυλλίς, Νύμφη τοῦ Ἰονίου, Κόκκινη Σκιά, Κεφαλλονίτης, Χρυσοσάνδαλος Ἀδγῆ, Λούλα, Κυρὰ Φροσύνη, Τζίνα, Μυροβόλος Ἀνδρος, Ναυτάκι τοῦ Θερ- μαϊκοῦ, Χρυσάνθος Τριλίβας.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἔτων και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰάσων [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θούλος Θαλασσινός [18Ε]. — Ἀγνούλα [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄννα Ἰω- αννίδου [16Ε]. — Ζήνων Δ. Πουλάνης [15Ε]. — Νυφούλα τ' Οὐδανού [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκα- στον: Ἀγγελούδι, Χαραυγή, Σκανδα- λάκι, Τάκης Καρτάλος, Πινέλο τοῦ Ρα- φαήλ, Μυσοσιτῆς, Λυσόχαρτο, Ἀγνή, Φερμίνιστρια, Μαγεμμένο Δοξάρι, Τά- κης Χουρδάκης, Ἀκράτητο Γέλιο, Γα- λανομάτα, Ἀνυπότακτος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκα- στον: Θουκυδίδης, Βάνιγτων, Ἀστέ- ριος Καββατζής, Χρυσόπηγῃ, Ναῖς, Δροσερὸ Μελέτιμ, Ἀντώνιος Ι. Κόσ- σουβας, Φάουστο, Βεδουίνος, Μπέλλα Κούκλα, Μαρτίνος Βέγιας, Θούριος τοῦ Ρήγα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα- στον: Ἀνδὸς τῆς Ἀνατολῆς, Γαρδέ- νια, Τάκης Τσίκος, Χρυσόθηρας, Θού- ριος. Νικηφόρος Οὐρανός, Εὐδαίσθητη Κασδοῦλα, Γκαγκιόλης, Μπουρινιάν, Κρινορόδινη, Σεμίραμ.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [6Ε] εἰς ἑκα- στον: Δοξασμένο Τριπολιτσάκι, Σάκης Βουτούρας, Μαριαμόνους Βα- σιλιάς, Εὐγενία Ι. Κατοίγγρα, Λευκά- τας, Μπουμπουλίνα, Γαλάζιος Κόϊνος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δη- λῶνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυν- σιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες και δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν ἐνδυνάμεθα διὰ τὴν ἀπόλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπιδου, τὴν 12 'Ιουλίου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα με ἀνε- παρκῆς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα και βάψετε τὸ γραμματόσημο σωστὸ. — Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, όταν με ρωτᾷ γιὰ πράγματα πὺν τὰ ἔχει ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρόμητοῦ. Τιμὰτα δρ. 5, τα- χυδρομικῶς δρ. 6, και πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὁποῖος θέλει νὰ λαβαῖνῃ μέρος στὴν κίνηση.

Οἱ πρώτες ἑξὶ ἀπαντήσεις πὺν βλέπετε παρακάτω, γράφτηκαν γιὰ τὸ προηγούμε- νο φυλλάδιο ἀλλὰ περισσεύσαν ἐλλείψει χώρου. Γι' αὐτὸ εἶναι και κάπως ἐκτενέ- στερες ἀπὸ τις ἄλλες. ἔχουν μαζευθεῖ, βλέπετε, πάρα πολλὰ γράμματα κι' ἦταν ἀνάγκη. σ' αὐτῆς τῆς ἐκδόσεως, νάπαν- τίσω ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα.

Περὶ τὸ, Ἀνθρῶπε, νὰ ὁλῆς τόσο νὰ μοῦ γράψῃς και νὰ μὴ βρῖσκῃς ἴπο- τα! Μ' αὐτὲς τις ἡμέρες δὲ διαβάσας ἔ- να βιβλίο, δὲν πήγες πουθενά, δὲν εἶχες ἐντυπώσεις και οὐκέτις ἀπὸ κάτι τί: — Μὰ νά! διαβάσας τὸ ποίημα τῆς Κυρᾶς τῆς Οἰάσας πὺν σὲ συγκίνησε τόσο. Θὰ τῆς τὸ πῶ. Γι' ἄλληλογραφία ὅμως πρέ- πει νὰ τῆς τὸ πῆς ἐσὺ με Μ. Ἀγγελία, δίνοντάς της και τὴ διεύθυνσή σου.

Σὰς παρουσιάζω τὸ Ἀνθισμένο Θυ- μάρι. Ὄταν εἶδατε στίς Ἐγκρίσεις αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο μ' ἔνα κ. σὸ πλάι, θὰ νο- μίσατε ὥστε πῶς εἶναι καμμιὰ καινούργια συνδρομήτρια πὺν γράφτηκε μόλις ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξαμηνία. Νὰ ξέρετε ὅμως ἐτι εἶναι μὴ καμμιὰ μου φίλῃ πὺν με παίρνει «ἀπὸ μπεμπέκια τεσσάρων χρονῶν» και μόλις τώρα, μαθήτρια, τοῦ Γυμνασίου, «κατόρθωσε» νὰ μοῦ γράψῃ γιὰ πρώτη φορὰ! Πῶς σὰς φαίνεται; Ἐμένα μ' ἐν- θουσιάζει. Βλέπω μὴν ἀγάπη συγκεντρω- μένη και συγκρατημένη ἀπὸ τόσο χρόνια, πὺν τώρα ἐξοπάζει. Καὶ ἐξοπάζει σ' ἕνα πολὺ ὁμορφο γραμματάκι, πὺν βέβαια θὰ τὸ διαδεχθῶν και ἄλλα πολλὰ...

Δὲν μπορεῖς πᾶ νὰ στειλῇς, Ἡραιότε, Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, γιατί πέρασε ἡ προθεσμία. Καὶ πάντα ἡ Συλλο- γή — αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς γιὰ τὸ μέλλον — πρέπει νάχῃ 15 ὥς 20 Ἀσκήσεις. Ὄντε λιγώτερες ἐπιτρέπεται, ὀντε περισσότερες. Ναι, ὑπάρχει κι' ὁ τόμος τοῦ 1925, ὅπως κι' ὅλοι τῆς Β' Περιόδου. Κι' εἶναι ὅλοι ὥρατοι!

Δὲν ἔχω κανένα παράπονο, Γιούλη Ἀνθ: νὰ μοῦ γράψῃς όταν μπορεῖς. Διαβιάζω τὰ συγχαρητήριά σου σὸ Ντῆ- νο Ἀδερφίτη, γιὰ τὴν ἀπάντησή σου στὴν 41η Κυριακή. Ὄσο γιὰ τὴν ἐρώτησή τῆς 42ας, αὐτὰ πὺν λὲς θάχαν τόπο ἂν ζη- τοῦσα νὰ μοῦ πῆτε ποῖο και γιατί εἶναι τὸ ἀνώτερο ποίημα, τὸ ἀριστοῦργημα στὴ Νεοελληνικὴ Ποίηση. Ἀλλ' ἐγὼ σὰς ρώ- τησα ἁπλῶς ποῖο σὰς ἀρέσει, ποῖο σὰς συγκινεῖ περισσότερο ἀπ' ὅσα ξέρετε και θυμάστε. Ἄλλο πρᾶγμα, βλέπετε. Καί, γιὰ τὸ σκοπὸ μου, αὐτὸ χρειάζεται.

Βασίλισσα τοῦ Αἰθέρος, ἡ φίλῃ μας μοῦ γράψε ἡ ἴδια τὸ δυστυχῆμά της και τὴ συλλυπήθηκα. Τί φοβερό, ἀλλ' ἔθελαι!.. Τὸ νέο μου μυθιστόρημα ἄρχισε βλέπετε και μπορεῖς νὰ κρίνῃς. Ναι, ἀφοῦ δημόσιον- θούν ἀποτελέσματα τῶν περιονῶν Μ. Δια- γωνισμῶν, θὰ προκηρῶ νέους γιὰ τὸ κα-

λοκαίρι, και κατόπι τὸ Πένταθλο, πὺν θὰ- χη μεγαλύτερη προθεσμία.

Καλά, Φίδρο τοῦ Λεβάντε ἂν κατα- φέρῃς νὰ τὸ κάμῃς γιὰ δυὸ συνέχειες, στείλε το. Ἀλλ' ἀφοῦ μάθῃς γιὰ τὸ κομ- μάτι πὺν μοῦ στέλνεις σήμερα. Δύσκολο τώρα νὰ φάξω στίς Συλλογὰς και νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἀσκήσή σου ἐκεῖνη. Ὄχι, τὸ εἶδος δὲν τὸ λαμβάνω ὅπ' ὤψῃ στὴ βαθμο- λογία. Ἐχωρίζω μόνο τις ὥραιες σὸ εἶ- δος τους Ἀσκήσεις, ἀδιάφορο ἂν παλιὸ ἢ νέο, εὐκόλο ἢ δύσκολο. Τὸ εἶπα κι' ἄλ- λοτε: ἕνα ὥρατο Ἐλλιπασύμφωνο — σπᾶ- νο πρᾶγμα! — ἀξίζει ὅσο κι' ἕνα ὥρατο Αἰνίγμα, πὺν εἶναι τὸ δυσκολώτερο εἶδος!

Ίδου λοιπὸν τί διαβιάζω σὸ «Ἐθνικὸ Βῆμα»: Ἡ μικρὴ μας φίλῃ Καίτη Ζή- κον, πὺν μένει σὸ Σύνδεσ τῆς Αὐστρα- λίας, πηγαίνει ἐκεῖ σὲ σχολεῖο αὐστραλια- νό. Κι' ὄχι μόνο ἀρίστευσε στίς ἐξετάσεις και προβιβάστηκε μεταξὺ τῶν πρώτων στὴν Α' Γυμνασίῳ, ἀλλὰ και στὴ σχολικὴ πα- ράστασι αὐτὴ ἔπαιξε τὸν πρῶτο ρόλο — ἀγγλικά ἐνοστίται — κι' ὅλοι ἐθαύμασαν πρωταγωνιστή. Ὄταν ἡ διευθύντρια τοῦ Σχολεῖοῦ τὸ εἶπε αὐτῷ, τὸ αὐστραλιανὸ ἀκροατήριον ἔσπασε σὲ θερμάτα γιὰ τὴν Ἑλληνίδα χειροκροτήματα. Ἐτοίμια Δι- απασοπούλα με τιμᾷ και στὴν Αὐστράλεια!

Γιὰ τὸν ἀρραβῶνα της μοῦ γράφει ἡ ἀ- γαπητὴ μας Μιρόζα. Ἐγινε δυὸ μέρες μετὰ τὴν τελευταία της ἐπισκεψῇ σὸ γραφεῖο μου και στὸν κ. Φαίδωνα, πὺν ὅταν ἔφθασε, τῆς εὐχέθηκε: «Νὰ μᾶς ξανάρθῃς ἀρραβωνιασμένη». Καὶ νά, ἡ εὐ- χὴ ἐπίασε ἀμέσως. Κι' ἐν ἄλλο: τὸ πρῶ- το γράμμα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της — εἶναι λοχαγὸς-κτηνίατρος και ὑπηρετεῖ στὴν Ἀθήνα — τὸ ἔλαβε στὸν Πύργο μα- ζὶ μ' ἕνα φυλλάδιο μου. «Και δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς — μοῦ γράφει — πόσο συγ- κινήθηκα μπροστὰ στὰ δυὸ αὐτὰ σύμβολα, τῆς ζωῆς πὺν θαφῆσα και τῆς ζωῆς πὺν θὰ βρῶ». Καὶ γιὰ τὴν περιέργειά της, ἰδοῦ: τὴν εὐτυχισμένην εἰδησὴν μοῦ τὴν ἔγραψε πρῶτῃ ἡ μητέρα τοῦ Ἰάσωνος.

Χαριτωμένο τὸ πρῶτο σου γραμματάκι, Δαναῖς! Κρίμα πὺν με στεροῦσε αὐτὴ τὴν εὐχαρίστηση δέκα χρόνια. Θὰ πῆς, τό- τε πὺν πρωτόγινες συνδρομήτρια, δὲν θὰ- ξερεῖς νὰ γράψῃς τόσο ὥρατα... Πέρου ὅμως; πρόπερου;... Ναι, γιατί ἔχεις τὴν υποχρέωσή νὰ με ἀποζημιώσῃς τώρα... Εἶπα αὐτὰ πὺν γράφεις στὸν κ. Φαίδωνα πὺν ἐνθουσιάζομαι. Μόνο γι' ἄλληλογρα- φία δὲν μπορῶ νὰ πῶ σὲ κανένα. Ἡ πρό- στασι πρέπει νὰ γίνῃ με Μ. Ἀγγελία, με διεύθυνση κτλ.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖο σου, Χωρὶς Φτερά. Πῆς τῆς Βρυσοῦλας περαστικά και τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν ἐπιτυ- χία της στίς ἐξετάσεις μ' αὐτοὺς τοὺς δια- λόγους πὺν τοὺς εἶπε τόσο ὥρατα.

Ὁρατα μοῦ περιγράφεις, Ροδόγελῃ, τὰ δεκαήμερα βασάνας σὰς με τοὺς διαγινι- σμούς και τὸν «πανχυρλιισμό» κατόπι πὺν τελειώσατε. Καὶ τοῦ χρόνου, κι' εἰς ἀνῶ- τερα.

Χαίρω, Ἐρεϊκή, πὺν ἔγινες καλά. Ἐ- λάβα και τὴ φωτογραφία. Θερμὰ συγχα- ρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς Ναῖδος σὸ μπακκαλωρῶ. Ἐτοίμια ἐκπονήθηκε γιὰ τοὺς τόσους της κόπους. Διαβιάζω τὰ συγχαρητήριά σας στὴ δ. Καρακάλου.

Μαρόβο, Χλόη, πὺν τὰ κατάφερες, ἀ- κόμη και στὰ Μαθηματικά πὺν... δὲν τὰ χωνεύεις. Μὰ ἦταν δυνατό;... Εἶπα στὸν Ἀνανία ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὴν Κυρια-

κή. Ἐστειλα 10 τετράδια.

Τὸ Μακεδονικὸν Ἐντελβίς με πα- ρακαλεῖ νὰ πῶ στὴ Βασίλισσα τοῦ Δά- σους, ἐτι ἡ σύμπτωσι τοῦ τίτλου τῶν κω- μωδῶν τους ἐξηγεῖται, ἀφοῦ προηγήθηκε σύμπτωσι τοῦ θέματος. Ὁ ἀρχικός μάλι- στα τίτλος τῆς δικῆς της ἦταν «Μελέτη μιὰ φορὰ» με βάση τὸ κομμάτι της ἐκεῖνο πὺν δημοσιεύθηκε στὴ Σ. Σ. τοῦ 11ου φυλλαδίου. Ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς ὑστερα ἄλ- λαξε τὸν τίτλο και τὸν ἔκαμε «Ἡ μαθητι- κὴ ὁμὰς συναρράχεται». Αὐτὰ γιὰ νὰ ἀρ- θῇ κάθε παρεξήγησι. Συγχαίρει ἀκόμα τὴ Β. τ. Δ. και τῆς συναργατῆς της γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς κομωδίας της.

Αὐτὸ, Ἀίγεια, μπορούσε νὰ τὸ κανεὶς και πρῶτοτα, ἀφοῦ με γνωρίζεις ἐξῆ τῶ- ρα χρόνια, ἀλλὰ... κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτὲ. Τὸ ὥρατο γραμματάκι σου μ' εὐχαρί- στησε πολὺ. Κι' ἐγὼ εὐγνωμονῶ τὴν πα- λιά μου Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν γιὰ τὴ γνωριμία σου.

Ρενέ, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ἐτι τὰ- ποτελέσματα θὰ εἶναι ἱκανοποιητικά, ὥ- στοσο περιμένω νὰ μοῦ τὰ γράψῃς. Ὄχι, οἱ Σουρῆδες πὺν ἐγνωρίζεις σὸ Ὁρᾶτο, δὲν εἶναι παιδιὰ τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Γεώργιος Σουρῆς ἀφῆσε ἕνα γιό, τὸν κ. Κρίτωνα Σουρῆ, και τέσσερες κόρες, Ἐλλῃ, Μυρ- τῶ, Ἡρῶ και Ἀλεξάνδρα, ὅλες τώρα παν- τρεμένες.

Εἶπα, Χαραυγή, στὸν Ἀνανία ἐτι ἡ «Κυριακή» σοῦ ἀνέχει «θαυμαστὰ, θεσπε- σία, ἐξαισία και ὅλα τὰ εἰς οἷα». Ὅσο γιὰ τις Διαπασοπούλες τῶν Ἀθηνῶν και τοῦ Πειραιῶς, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἐξακριβώσω τὸν ἀριθμὸ τους, πάντα ὅμως τῶν Ἀθηνῶν εἶναι περισσότερες.

Φαντάζομαι τὴ χαρὰ σου, Βασίλισσα τοῦ Ἰονίου, πὺν πέρασε «ἡ ἐξδομὰς τῶν παθῶν», και μάλιστα ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τις τέσσερες πὺν ἀρίστευαν. Ἐγκρίδια συγ- γιὰ τὴν ἑπαιτίαν. Θὰ πῶ στὴ δ. Καρακάλου ἐτι στὴ σχολικὴ σας ἐορτὴ παλῆθῃς και τὸ «Γαλάζιο Πουλί» της με μεγάλη ἐπιτυχία.

Γράμματα, γράμματα, γράμματα! Με- γάλῃ γραμματοπλημυρία, παιδιὰ μου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ χώρος τελείωσε, σταμα- τῶ ἔδω γιὰ νὰ ἐξακόλουθῃσῃ σὸ ἐρχό- μενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Σούρουπο στὴν ἀ- κρογιαλιά» τῆς Κ. Γ. Μ. Ἐχει κάποια πρωτοτυπία, ἀλλὰ οἱ φράσεις του εἶναι πο- λὺ μεγάλες κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος ἀποτελεῖ μιὰ και μόνῃ παράφρασι! Μαθαί- νετε νὰ χωρίζετε τις φράσεις σας, παιδιὰ μου. — «Πατέρας» τοῦ Π. Μ. Ὁς ἔμα- και ὡς ἐκτέλεση πολὺ καλὸ, ἀλλὰ πόσο ἐ- πηρεασμένο ἀπὸ μερικὰ ὑπερρεαλιστικά κομμάτια! Ἐπηρεασμένο τόσο, ὥστε κα- ταντᾷ νὰ εἶναι γαμὰτο ἐκφράσεις πὺν φα- νιάζουν και χτυποῦν ἀσχημα. Π. χ. «Τὸ κεφάλι του πέφτει μπρᾶς, πάνω σὸ στή-θος του, παρὰσέρνοντας μαζί του και τὸ πάνω μέρος τοῦ κορμοῦ μαζί με τὸ λαμβά!» «Ἡ λάσπη σὸ ἀγγιγνῇ τὴν σάρκας τοῦ μεταδίδει τὴν ἀηθία της!» κ.τ.λ. — «Προ- σευχή» τοῦ Λαγοῦ 2. Εἶναι προσευχὴ χω- ρὶς νὰ εἶναι και λογοτεχνία γιὰ νὰ ἐνημο- σιευθῇ και νὰ διαδιστῇ κι' ἀπὸ ἄλλους. Ἀποτελεῖται ἀπὸ φράσεις κι' ἐπιθέτα πὺν βρῖσκονται σ' ὅλα τὰ προγράμματα, βαλμένα τόνα διπλα σ' ἄλλο χωρὶς καμμιὰ πρω- τοτυπία. Ὑστερα ἀπὸ τ' ἀριστοῦργήματα πὺν ἔχουν γράφῃ σ' αὐτὸ τὸ θέμα, τὸ εἶ-δος ἔγινε δυσκολώτατο. Πάντως συγχαίρω τὸν Λαγὸ 2 γιὰ τὴν ἐμπνευσή του, πὺν δείχνει ἀληθινὸ θερηκευτικὸ αἰσθημα και πρωτοτυπία στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος.

— «Τὰ μᾶς σὸ μέλλον» τοῦ Οὐρά- νιου Τόξου. Ἡ στιχογραφία ἀμειπτη ἀλλὰ τὸ θέμα ἔχει ἐντελῶς εἰδικὸ ἐνδιαφέρον. Λίγα παιδιὰ θὰ ξέρουν τί θὰ πῇ «ἐρφερες» κι' ἀκόμη λιγώτερα θὰ παρακολουθοῦν στίς ἐφημερίδες τὰ διάφορα ἐπεισόδια τῶν πο- δοσφαιρικῶν συναντήσεων. πὺν ἄλλωστε δὲν θάθελα νὰ κινήθῃ τὸ ἐνδιαφέρον, και τοῦ πνευματικοῦ μας κύκλου ἀκόμη, σ' αὐτὰ... — Θὰ ἐξακόλουθῃσῃ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἐνα- νέσσεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνευρημένα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνῆκου σὲ ἀγῶρια και ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Πτωχὴ Ἀριστο- κρατὶς, κ. (ΠΣ). Θησεύς, ἄ. (ΦΑ). Μάτα Χάρι, κ. (ΕΚ). Ἀνθισμένη Γα- ζία, κ. (ΑΚ). Μαντῶ Μαυρογένους, κ. (ΑΣ). Γαργαντούας, ἄ. (ΙΠ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φί- λους της: Βασίλεια τῶν Δασῶν (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία) θὰ εἶδες τὴν ἐγκρι- σὴ τοῦ ψευδωνύμου γράφε μου!) Ἀγνὸ Ἰδανικό (αὐτὸ σοῦ ἐνέκρινε! Ὄδηγόν σοῦ ἔστειλα ἐμπρός!) Ἀετιδέα («ἐθνικά» ὁ- νόματα ὀνομάζει ἡ Γραμματικὴ τὰ Ἑλ- λην, Ρωμαῖος, Πέρσης, Σκύθης κτλ. ὁ- πάρετε μάλιστα και κανόνες, ἐτι τὰ εἰς ἡς ἐθνικά καθὼς και τὰ σύνθετα κάνουν τὴν κλητικὴ εἰς α: Σκύθα, Πέρσα, γεω- μέτρα κτλ. τὸ δὲ δεσπότης ἀνεβάζει και τὸν τόνο και κανεὶ δέσποτα ἢ Γραμματικὴ σας δὲν τὰ λέει αὐτὰ; Ἀδούλαν (τόμον ἔστειλα ἐμπρός) ἐλπίξω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα) Σαπουνόφουσαν (στὸ ἐρχόμενο) Ἀτθί- δα (τὸ ἔλαβα, θὰ τὸ διαβάσω

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

(*"Ιδε «Διάπλασις» τοῦ 1931, φυλλ. 34*)

Ἰδού πρῶτα τὸ κείμενο πὺν σὰς ἔδωσα γιὰ νὰ τὸ στίξετε. Εἶναι ἀπὸ χρονολόγημα τοῦ κ. Παύλου Νιοβάνου πὺν φημίεται γιὰ τὴν ἀκριβέστατη στίξη του.

Ἐνας νέος, μεταφραστὴς λογοτεχνικῶν ἔργων, εἶχε φέρει, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, κάποια μετάφρασή του σ' ἕναν Ἀθηναῖο ἐκδότη.

Ὁ ἐκδότης, ἀφοῦ τοῦ μίλησε πρῶτα γιὰ τὴν κρίση πὺν περὶ τὸ βιβλίον, καὶ τὴς δυσκολίες πὺν εἶχε ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐκδόσιν, τοῦ εἶπε:

— «Ἐπειτα... τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν διαβάζονται τώρα.»

— «Ποιά πράγματα;» ρώτησε ὁ νέος μὲ τὰ χειρόγραφα.

— «Τὰ φιλολογικά.»

— «Καὶ τί διαβάζονται;»

— «Ἄλλα ἔργα: φιλοσοφικά, κοινωνιολογικά... σοβαρὰ ἔργα τέλος πάντων. Ἄν μπορεῖτε νὰ μᾶς φέρετε τίποτε τέτοια, καὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ.»

Καὶ ὁ νέος μεταφραστὴς ἔφυγε μὲ τὰ χειρόγραφα του, ἀποφασισμένος ὥστε νὰ ἐπιδοθῇ στὴ μετάφραση σοβαρῶν ἔργων.

Οἱ στίξεις αὐτὲς ἂν τὴς μετρήσετε — μαζὶ μὲ τοὺς παραγράφους — εἶναι ἐν ὅλῳ 47. Δὲν εἶναι ὅμως ὅλες ἀπαραίτητες. Τὰ εἰσαγωγικά ἰδίως μποροῦσαν νὰ λείψουν χωρὶς νὰ θεωρεῖται τὸ κείμενο λανθασμένο στὴ στίξη. Ἄλλωστε κανεὶς ἀπὸ τοὺς διαγωνιζομένους δὲν ἔφτασε αὐτὸν τὸν σωστὸ ἀριθμὸ τῶν στίξεων, ἂν καὶ πολλοὶ εἶχαν περισσό- τερες, μὰ ἢ παραπανιστές, περιττές ἢ λανθασμένες. Οἱ περισσότεροι μάλιστα τὴν ἐπαύρι μ' ἐκεῖνο τὸ «ἔπειτα» πὺν τὸ κολλοῦσαν στὴν παραπάνω φράση.

Ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Τάξῃ τὸ τέλος σχεδὸν τὸ ἔφθασε ὁ Νάρκισσος μὲ 43 ὁρθὲς στίξεις. Αὐτὸς ὅμως τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, γιὰτὶ ἔχει πάρει Ἀ' Βραβεῖο ἄλλοτε, καὶ τὸ βραβεῖο τοῦ παίρνει ἡ Νταῖζη μὲ 35 ὁρθὲς στίξεις. Τὰ Β' Βραβεῖα τὰ παίρνουν ὁ Ρόδης Οὐδρανὴς καὶ ἡ Γλυκεῖα Πίκρα μὲ 32 στίξεις καὶ τὰ τρία Γ' αὐτοὶ πὺν βοήκων 31.

Στὴν Μικρὴ Τάξῃ οἱ ὁρθὲς στίξεις ἦσαν πολὺ λιγώτερες. Ὡστόσο ὁ Ἰά- σων κόντευε νὰ φθάσῃ στὸ τέλειον, μὲ 41 στίξεις. Τὰ Β' Βραβεῖα δόθηκαν σ' αὐτοὺς πὺν εἶχαν βρεῖ 31 καὶ τὰ Γ' σ' ὅσους βροῖαν 30.

Οἱ Ἐπαινοὶ καὶ ἡ Εὐφημοὶ Μνεῖα μοιράστηκαν ἀνάλογα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω κα- θὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νταῖζη [20Ε]. — (Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: Νάρκισ- σος [22Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρόδης Οὐδρανὴς [18Ε]. — Γλυκεῖα Πίκρα [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δικηγορίνα [17Ε]. — Βάτραχος Νο 4 [15Ε]. — Ζου- λέικα [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκα- στον: Παλιὰ Ἀθήνα, Ροδάνθη, Ἀρ- χοντοπούλα, Χρυσάλλης, Μύρα Σουλβά-

να, Λεπτούλα, Τρισκαράτος, Φοῦ- ρος, Βάτραχος Νο 11, Λαμπαδίας, Βά- τραχος Νο 34, Μύρον τῆς Ἀνδρου, Περιπλοκάς, Δούλη Δωδεκανήσου.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκα- στον: Ἡρώς τοῦ Σουλίου, Αἴγλη, Θά- λεια, Ἰζόλδη, Οὐράνιο Τόξο, Μικρο- μέγαλη, Δόνα Κλάρα, Νέλλη, Δροσο- πηγή, Τίμος Φαινός, Ἀστέρι τῆς Μαριμᾶς, Δανάη, Ἀνοιξιὰτικη Βροχού- λα, Γαλάτεια, Σπίθα, Οὐρανός τῆς Δόξης.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα- στον: Χωρὶς Φτερά, Πανελλήνιο Ὁ- νεῖρο, Σορέλλα Ντ', Ὁζία, Τριαντα- φυλλένιο Δάκρυ, Ὀριέντα, Γλυκὸ Χα- μόγελο, Πρίγκιψ τῶν Ὀνειρῶν, Δάκρυ τῆς Μοναξιάς, Ὁκεανὶς, Ἐλαφίνα, Λα- χτάρα τῆς Λευτεριάς, Ἡρῶ, Κινεζού- λα, Λουλούδι τῆς Χαράς, Δανάης, Ἐ- ρεῖκη, Πάνθεια Ἀβραδάτου, Ἰππότης τῶν Ρόδων, Ἐντελβαῖς, Φοῖβος, Ρέμ- βη, Μαγνήτης, Ἐρση Δρόσου, Βιολέ- τα, Αἰματοβαμμένη Δόξα, Γαβρίας, Ἐρνάνης, Ρασπουτίν, Ἰδανιμός, Ἰπ- πότης Λόγγης.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [6Ε] εἰς ἑκα- στον: Φοναῖτοπούλα, Μαρουσιώ- τη Ἀνεμώνη, Πέτρος Ριοναί, Ἰμα- ρουλλίς, Νύμφη τοῦ Ἰονίου, Κόκκινη Σκιά, Κεφαλλονίτης, Χρυσοσάνδαλος Ἀδὴ, Λούλα, Κυρὰ Φροσύνη, Τζίνα, Μυροβόλος Ἀνδρος, Ναυαῖκι τοῦ Θερ- μαϊκοῦ, Χρυσάνθος Τριλίβας.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰάσων [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θούλος Θαλασσινός [18Ε]. — Ἀγνούλα [17Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄννα Ἰω- αννίδου [16Ε]. — Ζήνων Δ. Πουλάκης [15Ε]. — Νυφούλα τ' Οὐδρανὴς [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [12Ε] εἰς ἑκα- στον: Ἀγγελουδί, Χαραυγή, Σκανδα- λάνη, Τάκης Καρτάλος, Πινέλο τοῦ Ρα- φαήλ, Μυσωτίς, Λυσόχαρτο, Ἀγνή, Φεμινίστρια, Μαγεμένο Δοξάρι, Τά- κης Χουδράκης, Ἀκράτητο Γέλιο, Γα- λανομάτα, Ἀνυπόταχτος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [10Ε] εἰς ἑκα- στον: Θουκυδίδης, Βάσιγκτων, Ἀστέ- ριος Καβατζής, Χρυσόπηγῃ, Ναῖς, Δροσερὸ Μελέτι, Ἀντώνιος Ι. Κόσ- συβας, Φάουστ, Βεδούινος, Μπέλλα Κουκλα, Μαρίνος Βέγιας, Θούριος τοῦ Ρήγα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, ἀπὸ [8Ε] εἰς ἑκα- στον: Ἀνθὸς τῆς Ἀνατολῆς, Γαρδέ- νια, Τάκης Τσίκος, Χρυσόθρας, Θού- ριος, Νικηφόρος Οὐδρανός, Εὐαίσθητη Καρδούλα, Γκαργκόλη, Μπουριντάν, Κρινορόδινη, Σερμάρις.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ, ἀπὸ [6Ε] εἰς ἑκα- στον: Δοξασμένο Τριπολιτοστάκι, Σάκης Βουτυράς, Μαριαρομένος Βα- σιλιάς, Εὐγενία Ι. Κατοίγρια, Λευκά- τας, Μπουμπουλίνα, Γαλάξιος Κρίνος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομεῖται παρακαλοῦνται νὰ δη- λῶνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεθύν- σιν εἰς τὸ γραφεῖον μᾶς ἀποστολλόντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλος δὲν ἐκδιδόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων τῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 12 Ἰουλίου 1932

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνε- παρκῆς γραμματόσημο, γιὰ τὰ ὅποια πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημο σωστό. — Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ἐταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα πὺν τὰ ἔχει ὁ Ὁδηνός τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμᾶται δρ. 5, τα- χυδρομικῶς δρ. 6, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιοι θέλει νὰ λαβαῖν μέρος στὴν κίνησιν.

Οἱ πρῶτες ἑξὶ ἀπαντήσεις πὺν βλέπετε παρακάτω, γράφτηκαν γιὰ τὸ προηγούμε- νο φυλλάδιον ἀλλὰ περισσεύουν ἐλλείψει χώρου. Γι' αὐτὸ εἶναι καὶ κάπως ἐκτενέ- στερες ἀπὸ τὴς ἄλλες. Ἐχουν μαζεῦσθῃ, βλέπετε, πάρα πολλὰ γράμματα καὶ ἦταν ἀνάγκη, σ' αὐτῆς τῆς ἐβδομάδος, νὰ παν- τήσω ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα.

Περὶ ἑρῶ, Ἀνδρῶπε, νὰ θέλῃς τόσο νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ μὴ βρίζῃς τίπο- τα! Μ' αὐτὲς τὴς ἡμέρας δὲ διδάσκεις ἕ- να βιβλίο, δὲν πῆγες πονεῖν, δὲν εἶχες ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις ἀπὸ καὶ τί: — Μὰ νὰ! διδάσκεις τὸ ποίημα τῆς Κυρᾶς τῆς Θάλασσας πὺν σὲ συγκίνησε τόσο. Θὰ τῆς τὸ πῶ. Γι' ἀλληλογραφία ὅμως πρέ- πει νὰ τῆς τὸ πῆς εὐὲ μὲ Μ. Ἀγγελία, δίνοντάς τῃ καὶ τὴν διεύθυνσίν σου.

Σὰς παρουσιάζω τὸ Ἀνθισμένο Θυ. μάρι. Ὅταν εἴδῃς στὴς Ἐγκρίσεις αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο μ' ἕνα κ. στὸ πλάι, θὰ νο- μίσαις ὥστε πῶς εἶναι καμμιά καινούργια συνδρομητρία πὺν γράφτηκε μὲ μὲς ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐξαμηνία. Νὰ ξέρεις ὅμως ὅτι εἶναι μὴ παλιὰ μου φίλῃ πὺν μὲ παίρνει «ἀπὸ μπεμπέκα τεσσάρων χρονῶν» καὶ μὲς τώρα, μαθήτρια, τοῦ Ἰμνασίου, «κατόρθωσε» νὰ μοῦ γράψῃ γιὰ πρώτη φορά! Πῶς σὰς φαίνεται; Ἐμένα μ' ἐν- θουσιάζει. Βλέπω μὴν ἀγάπη συγκεντρω- μένη καὶ συγκαταληκτικὴ ἀπὸ τόσα χρόνια, πὺν τώρα ξεσπᾷ. Καὶ ξεσπᾷ σ' ἕνα πολὺ ὁμορφο γραμματάκι, πὺν βέβαια θὰ τὸ διαδεῖξῃ καὶ ἄλλα πολλὰ...

Δὲν μπορεῖς νὰ νὰ στείλῃς, Ἡφαιστε, Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, γιὰτὶ πέρασε ἡ προθεσμία. Καὶ πάντα ἡ Συλλο- γή — αὐτὴ νὰ τὸ ξέρῃς γιὰ τὸ μέλλον — πρέπει νὰ ἔχῃ 15 ὥς 20 Ἀσκήσεις. Οὕ- τε λιγώτερες ἐπιτρέπεται, οὕτε περισσότερες. Νὰ, ὑπάρχει καὶ ὁ τόμος τοῦ 1925, ὅπως καὶ ὅλοι τῆς Β' Περιόδου. Κι' εἶναι ὅλοι ὠρατοί!

Δὲν ἔχω κανένα παράπονο, Γιούλη Ἀνθῇ: νὰ μοῦ γράψῃς ἐταν μπορεῖς. Διαβιβάξω τὰ συγκατητήριά σου στὸ Νέ- το Ἀδερφεῖ, γιὰ τὴν ἀπάντησίν σου στὴν 41η Κυριακή. Ὅσο γιὰ τὴν ἐρώτησιν τῆς 42ας, αὐτὰ πὺν λὲς ἔχῃς ἀνὰ τὸν ζῆ- τοῦσα νὰ μοῦ πῆς ποῖ καὶ γιὰτὶ εἶναι τὸ ἀνώτερο ποίημα, τὸ ἀριστοτέλεσμα στὴ Νεοελληνικὴ Ποίησιν. Ἄλλ' ἐγὼ σὰς ρώ- τησα ἀπλῶς ποῖ σὰς ἀρέσει, ποῖ σὰς συγκινεῖ περισσότερο ἀπ' ὅσα ξέρεις καὶ θυμάσαι. Ἄλλο πρᾶγμα, βλέπεις. Καί, γιὰ τὸ σκοπὸ μου, αὐτὸ χρειάζεται.

Βασίλισσα τοῦ Αἰθέρος, ἡ φίλῃ μᾶς μὴ γράφῃς ἡ ἴδια τὸ δυστυχημὲν τῆς καὶ τὴ συλλυπηθῇ. Ἦ φεβροῦ, ἀλήθεια!... Τὸ νέο μου μυθιστόρημα ἄρχισε βλέπει καὶ μπορεῖς νὰ κρίνῃς. Νὰ, ἀφοῦ δημοσιευ- θῶν τὰ αποτελέσματα τῶν περηνῶν Μ. Δια- γωνισμῶν, θὰ προκηρῶ νέους γιὰ τὸ κα-

λοκαίρι, καὶ κατόπιν τὸ Πένταθλο, πὺν θὰ- χη μεγαλύτερη προθεσμία.

Καλὰ, Φίλε τοῦ Λεβάντε! ἂν κατα- φέρῃς νὰ τὸ κάμῃς γιὰ τὸ συνέχῃς, στείλε το. Ἄλλ' ἀφοῦ μάθῃς γιὰ τὸ κομ- μάτι πὺν μὲ στέλνεις σήμερα. Δύσκολο τώρα νὰ φάξω στὴς Συλλογὲς καὶ νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴν Ἀσκήσιν σου ἐκεῖνη. Ὅχι, τὸ εἶδος δὲν τὸ λαμβάνω ὅπ' ὅψει στὴ βαθμο- λογία. Ἐχωρίζω μόνο τὴς ὥρες στὸ εἶ-δος τοὺς Ἀσκήσεις, ἀδιὰφορο ἂν παλιὸ ἦ- νός, εὐκόλο ἢ δύσκολο. Τὸ εἶπα καὶ ἄλ- λοτε: ἕνα ὠρατὸ Ἑλληνοσύμφωνο — σπᾶ- νον πρᾶγμα! — ἀξίζει ὅσο καὶ ἕνα ὠρατὸ Αἰνιγμα, πὺν εἶναι τὸ δυσκολώτερο εἶδος!

Ἰδού λοιπὸν τί διαβάζω στὸ «Ἐθνικὸ Βῆμα»: Ἡ μικρὴ μᾶς φίλῃ Καίτη Ζή- κου, πὺν μένει στὸ Σύνδεσ τῆς Ἀυστρα- λίας, πηγαίνει ἐκεῖ σὲ σχολεῖο αὐστραλια- νό. Κι' ὅχι μόνο ἀριστεύει στὴς ἐξετάσεις καὶ προδιβάσθηκε μεταξὺ τῶν πρώτων στὴν Α' Γυμνασίον, ἀλλὰ καὶ στὴ σχολικὴ πα- ράστασιν αὐτὴ ἔπαιξε τὸν πρῶτο ρόλο — ἀγγλικά ἐννοεῖται — καὶ ὅλοι ἐθαύμασαν πῶς μὴ Ἑλληνοπούλα, πὺν πρὸ δύο ἐ- τῶν ἀκόμα, ἐταν πῆγε στὸ Σύνδεσ, δὲν ἤξερε λέξιν ἀγγλικήν, κατὰφερε νὰ πρω- ταγωνισθῇ. Ὅταν ἡ διεύθυνσις τοῦ Σχολείου τὸ εἶπε αὐτῷ, τὸ αὐστραλιανὸ ἀκροατήριον ξεσπᾷ σὲ θερμότητα γιὰ τὴν Ἑλληνίδα χειροκροτήματα. Ἐτοίμια Δια- πλασοπούλα μὲ τιμὰ καὶ στὴν Ἀυστραλία!

Γιὰ τὸν ἀρραβῶνα τῆς μοῦ γράφει ἡ ἀ- γαπητὴ μᾶς Μιμόδα. Ἐγὼ εἶναι δύο μέρες μετὰ τὴν τελευταία τῆς ἐπισκεψῇ στὸ γραφεῖο μου καὶ στὸν κ. Φαίδωνα, πὺν ἐταν ἔφευγε, τῆς εὐχάρησεν: «Νὰ μᾶς ξανθῇς ἀρραβωνισμένη. Καὶ νὰ, ἡ εὐ- χὴ ἔπιασε ἀμέσως. Κι' ἐν ἄλλο: τὸ πρῶ- το γράμμα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς — εἶναι λοχαγὸς-κτινητρός καὶ ὑπηρετεῖ στὴν Ἀθήνα» τὸ ἔλαβε στὸν Πύργο μα- ρζὶ μ' ἕνα φυλλάδιον μου. «Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς — μοῦ γράφει — πόσο συγ- κινήθηκα μὲ τὸ πρῶτο σὲ δύο αὐτὰ σύμβολα, τῆς ζωῆς πὺν θάφῃς καὶ τῆς ζωῆς πὺν θὰ βρῶ». Καὶ γιὰ τὴν περιέργειάν τῆς, ἰδοὺ: τὴν εὐτυχισμένην εἰδῶσιν μου τὴν ἔγραφε πρῶτῃ ἡ μητέρα τοῦ Ἰάσωνος.

Χαριτωμένο τὸ πρῶτο σου γραμματάκι, Δανάη! Κρίμα πὺν μὲ στεροδύεις αὐτὴ τὴν εὐχαρίστησιν δέκα χρόνια. Θὰ πῆς, τό- τε πὺν πρωτόγινος συνδρομητρία, δὲν θὰ- ξέρεις νὰ γράψῃς τόσο ὠρατὰ... Πέρου ὅμως; πρόπερσι;... Νά, γιὰτὶ ἔχεις τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὲ ἀποζημιώσῃς τώρα... Εἶπα αὐτὸ πὺν γράφεις στὸν κ. Φαίδωνα πὺν ἐνθουσιάζομαι. Μόνο γι' ἀλλήλογρα- φία δὲν μπορῶ νὰ πῶ σὲ κανένα. Ἡ πρό- ταςιν πρέπει νὰ γίνῃ μὲ Μ. Ἀγγελία, μὲ διεύθυνσιν κτλ.

Σοῦ εἰστέλλω τὸ βραβεῖόν σου, Χωρὶς Φτερά. Πῆς τῆς Βρυσοῦλας περαστικὰ καὶ τὰ συγκατητήριά μου γιὰ τὴν ἐπιτυ- χία τῆς στίξης ἐξέτασες μ' αὐτοὺς τοὺς δια- λόγους πὺν τοὺς εἶπε τόσο ὠρατὰ. Ὁρατὰ μοῦ περιγράφεις, Ροδόγελῃ, τὰ δεκαήμερα βάσανα σὰς μὲ τὸν διαγωνι- σμὸν καὶ τὸν «πανζουρισμὸ» κατόπιν πὺν τελειώσατε. Καὶ τὸν χρόνον, καὶ εἰς ἀν- ωτέρα.

Χαίρω, Ἐρεῖκη, πὺν ἔγινες καλὰ. Ἐ- λάβα καὶ τὴ φωτογραφία. Θερμὰ συγχα- ρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς Ναῖδος τὸν μπακαλωρεά. Ἐτοίμια ἐκνεύθηκα γιὰ τοὺς τόσους τῆς κόπους. Διαβιβάξω τὰ συγκατητήριά σου στὴ δ. Καρκαλάου.

Μπράβο, Χλόη, πὺν τὰ κατὰφερες, ἀ- κόμη καὶ στὰ Μαθηματικά πὺν... δὲν τὰ χωνεύεις. Μὰ ἦταν δυνατό;... Εἶπα στὸν Ἀνάνια ὅσα μοῦ γράφεις γιὰ τὴν Κυρια-

κή. Ἐστειλά 10 τετράδια.

Τὸ Μακεδονικὸν Ἰντελβαῖς μὲ πα- ρακαλεῖ νὰ πῶ στὴ Βασίλισσα τοῦ Δά- σους, ὅτι ἡ σύμπτωση τοῦ τίτλου τῶν κω- μωδιῶν τοὺς ἐξηγεῖται, ἀφοῦ προηγήθηκε σύμπτωση τοῦ θέματος. Ὁ ἀρχικὸς μάλι- στα τίτλος τῆς δικῆς τῆς ἦταν «Μελέτη μὴ φορά» μὲ βάση τὸ κομμάτι τῆς ἐκεῖ- νου πὺν δημοσιεύθηκε στὴ Σ. Σ. Σ. τοῦ 11ου φυλλαδίου. Ἀλλὰ ὁ καθηγητὴς ὕστερα ἄλ- λαξε τὸν τίτλο καὶ τὸν ἔκαμε «Ἡ μαθητι- κὴ ὁμάς συναρτᾷται». Αὐτὰ γιὰ νὰ ἀρ- θῇ καὶ παρεξήγησιν. Συγχαίρει ἀκόμα τὴ Β. τ. Δ. καὶ τὴς συναρτᾷ τῆς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς κωμωδίας τοὺς.

Αὐτὸ, Δίενα, μποροῦσε νὰ τῶκανες καὶ πρωτότερα, ἀφοῦ μὲ γνωρίζεις ἐξ ἡ τώ- ρα χρόνια, ἀλλὰ... κάλλιο ἀργὰ παρά ποτέ. Τώρα γράμματάκι σου μ' εὐχαρί- στησε πολὺ. Κι' ἐγὼ εὐγνωμονῶ τὴν πα- λιὰ μου Χρυσομαλλοῦσα τῶν Σφακιῶν γιὰ τὴν γνωριμία σου.

Ρενέ, δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου ὅτι τὰ ποτελέσματα θὰ εἶναι ἐκνευρητικά, ὡ- στόσο περιμένω νὰ μοῦ τὰ γράψῃς. Ὅχι, οἱ Σουρῆδες πὺν ἐγγνώρισε στὸ ὕδατο, δὲν εἶναι παιδιὰ τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Γεώργιος Σουρῆς ἄφησε ἕνα γιῶ, τὸν κ. Κρίτωνα Σουρῆ, καὶ τέσσερες κόρες, Ἐλλη, Μυρ- τῶ, Ἡρῶ καὶ Ἀλεξάνδρα, ὅλες τώρα παν- τρεμένες.

Εἶπα, Χαραυγή, στὸν Ἀνάνια ὅτι ἡ «Κυριακή» σοῦ φάνηκε «θαυμαστὰ, θεσπε- σία, ἐξαισία καὶ ὅλα τὰ εἰς αὐτή». Ὅσο γιὰ τὴς Διαπλασοπούλας τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Πειραιῶς, εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ἐξακριβώσω τὸν ἀριθμὸν τοὺς, πάντα ὅμως τῶν Ἀθηνῶν εἶναι περισσότερες.

Φαντάζομαι τὴν χαρὰ σου, Βασίλισσα τοῦ Ἰονίου, πὺν πέρασε «ἡ ἐβδομάς τῶν παθῶν», καὶ μάλιστα ἀφοῦ εἶσαι ἀπὸ τὴς τέσσερες πὺν ἀριστεύσαν. Ἐγκάρδια συγχα- ρητήρια. Θὰ πῶ στὴ δ. Καρκαλάου ὅτι στὴ σχολικὴ σὰς ἐορτὴ παίχθηκε καὶ τὸ «Γαλάξιο Πουλί» τῆς μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Γράμματα, γράμματα, γράμματα! Με- γάλῃ γραμματοπλημμύρᾳ, παιδιὰ μου. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ χρόνος τελειώσε, σταμα- τῶ ἐδῶ γιὰ νὰ ἐξακολουθῶ στὸ ἐρχό- μενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Σούρουπο στὴν ἀ- κρογιαλὶα» τῆς Κ. Γ. Μ. Ἐχει κάποια πρωτοτυπία, ἀλλὰ οἱ φράσεις πὺν εἶναι πολὺ μεγάλες καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος ἀποτελεῖ μὴ καὶ μόνον παράφραση! Μαθαί- νετε νὰ χωρίζετε τὴς φράσεις σὰς, παιδιὰ μου. — «Πατέρας» τοῦ Η. Μ. Ὡς θέμα καὶ ὡς ἐκτέλεσις πολὺ καλὸ, ἀλλὰ πόσο ἐ- πηρεασμένο ἀπὸ μερικὰ υπερρεαλιστικὰ κομμάτια! Ἐπηρεασμένο τόσο, ὥστε κα- ταντᾷ νὰ εἶναι γεμάτο ἐκφράσεις πὺν ἐξ- φραζοῦν καὶ χτυποῦν ἀσχημά. Η. χ. «Τὸ κεφάλι του πέφτει μπρός, πάντα σὲ στή-θος του, παρασέρνοντάς μαζὶ του καὶ τὸ πᾶν μέρος τοῦ κορμοῦ μαζὶ μὲ τὸ λαμῶ!» «Ἡ λίσση στὸ ἀγγίγμα τῆς σάρκας τοῦ μεταδίδει τὴν ἀγρία τῆς!» κ.τ.λ. — «Προ- σευχὴ» τοῦ Λαγοῦ 2. Εἶναι προσευχὴ χω- ρὶς νὰ εἶναι καὶ λογοτέχνημα γιὰ νὰ δημο- συθεῖ καὶ νὰ διαβασθῇ ἀπὸ ἄλλους. Ἀποτελεῖται ἀπὸ φράσεις καὶ ἐπιθέτα πὺν βρίσκονται σ' ὅλα τὰ τροπάρια, βαλμένα τὸν διπλά σ' ἄλλο χωρὶς καμμιά πρω- τοτυπία. Ὑστερα ἀπὸ τ' ἀριστουργήματα πὺν ἔχουν γραφῇ σ' αὐτὸ τὸ θέμα, τὸ εἶ-δος ἔγινε δυσκολώτερο. Πάτωες συγχαίρω τὸν Λαγὸ 2 γιὰ τὴν ἐμπνευσή του, πὺν δείχνει ἀληθινὸ θερηκευτικὸ αἰσθημα καὶ πρωτοτυπία στὴν ἐκλογὴ τοῦ θέματος.

— «Τὰ μᾶς στὸ μέλλον» τοῦ Οὐδρά- νου Τόξου. Ἡ στιχογραφία ἀρεμπτη ἀλλὰ τὸ θέμα ἔχει ἐντελῶς εἰδικὸ ἐνδιαφέρον. Λίγα παιδιὰ θὰ ξέρουν τί θὰ πῇ «ἐρέφης» καὶ ἀκόμη λιγώτερα θὰ παρακολουθοῦν στὴς ἐφημερίδες τὰ διάφορα ἐπεσοδία τῶν πο- δοσφαιρικῶν συναντήσεων. πὺν ἄλλωστε δὲν θὰ βεβαί νὰ κινηθῇ τὸ ἐνδιαφέρον, καὶ τοῦ πνευματικοῦ μᾶς κύκλου ἀκόμη, σ' αὐτὰ... — Θὰ ἐξακολουθῶ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἐνε- νώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνευδόμενα ἰσχύουν ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1932. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν σὲ ἀνόρια καὶ δὲν ἀπὸ Κ, ἀκόριστα.

Νέα Ψευδώνυμα: Πτωχὴ Ἀριστο- κρατίς, κ. (ΠΣ). Θεουδῆς, ἀ. (ΦΑ). Μάτα Χάρι, κ. (ΕΚ). Ἀνθισμένη Γα- ρζία, κ. (ΑΚ). Μαντῶ Μαυρογένους, κ. (ΑΣ). Γαργαντούας, ἀ. (ΙΠ).

Ἡ

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 260ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 16 Σεπτεμβρίου.

446. Δεξιόγραφος

Σ' ὅποια Μοῦσα ἂν ἓνα γράμμα
Καὶ τὴ μύτη σου κολλήσης,
Θὰ φανερωθῇ ἓνας ξένος
Γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήσης.

Ξεπεσμένη Λαϊδὴ

447. Συλλαβογράφος

Τὸ πρῶτο μου, εἶσαι σύ,
Τὸ δεύτερο νησί,
Καὶ στὸν ἀρχαῖο ναὸ
Μέσα βρίσκεις τὰ δύο.

Ντάλια

448. Στοιχειόγραφος

Ἀπ' τὰ ὀκτώ του τὰ στοιχεῖα
Κόψε του τὰ πρῶτα τρία,
Κι' αὐτοκράτορας ἀρχαῖος
Γίνεται θεὸς ρωμαῖος.

Ρασπουντίν

449. Ἀναγραμματισμός

Εἰμαι νησί ἑλληνικό·
Μ' ἂν τὴν οὐδὸ μου σβύσης
Καὶ μάναγραμματισμός,
Μὲ ὅπλο ἀρχαῖο φονικό
Τὸ χέρι σου θὰ ὀπλίσης.

Θαρραλέα Ἑλληνίς

450. Δικτυωτὸν

***** = Εἶδος σπάθης
***** = Χωρίον τῆς Ἀττικῆς
***** = Θέλει θεραπείαν
***** = Δύο μαζί κάμνουν τὸ ἀντίθετον. — Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.
Κυρά Φροῦν

451. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 3 4 5 6 7 = Νῆσος.
3 6 7 6 7 = Κακὸν
4 5 6 7 6 7 = Μετεωρολογικὸν
5 6 4 6 3 = Ἀνθος
6 5 6 7 = Γεωγραφικὸς ὄρος
7 1 2 5 6 7 = Ἰχθυὸς

Πολυβώτης

452. Ἐπιγραφή

Π
Α Λ Ο
Ω Τ Ο Φ Ρ
Υ Ε Ν Ι Ε Ν Ο
Δ Α Ι Μ Ο Ν Ι
Ο Τ Ω Ρ Η Σ Α
Ν Υ Π Α Ρ
Ι Ε Χ

Ζηταῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Λαχτάρα τῆς Λευτεριάς

453. Ἀκροστιχὶς Ποικιλωτάτη

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Γαλλίας, τὰ δὲ τρίτα γράμματα τῶν τεσσάρων πρώτων, μετὰ τοῦ τελικοῦ τῆς πέμπτης, ἐγκλημα. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν γραμμάτων, τὰ ὅποια θάποτελίσουν τὸ ἐγκλημα, τάπομενοντα ἀποτελοῦν ἄλλες πέντε λέξεις:

1, Μετεωρολογικόν· 2, Ἐπίθετον σημαίνον ἄφρον, μὴ γόνιμον· 3, Ἀνθρώπου· 4, Περιφωρὸς ἀρχαῖα πόλις ἀλωθεῖσα ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· 5, Γενναῖος, παλληκαρῆς.

Μηλοδόνθη

454. Φωνηεντόλιπον

γλσσ - ππτσ - μλ - κκτσ
Γεώργιος Ι. Ἀραχωβίτης

455. Γρίφος

τις τις τ τι τι
η κ' 3 κ' τι τι τι τι χάνε
τις τις τ τι τι τι τι
τις τις τ τι τι τι
Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18

239. Εἰλεῖθινα (ἴλη, θεία). — 240. Οὐκρανία - Οὐκρανός, Οὐρανία - Οὐρανός. — 241. Λέμβος-Λέσβος. — 242. Κάπρος-καρπός. — 243. Μὴ μου ἄπτον ἀθυμῶν. (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ δύο στίχους ἐκ τῶν ἄνω.) — 244. Τὸ Λ: Λυσίας, Ὀλυμπος, Γολγοθᾶς, κοχλίας, Ἰππολύτη, Ἰσαβέλλα. — 246. ΚΑΛΧΑΣ (Κακός, Ἀσχημος, Λογικός, Χαρούμενος, Ἀνίατος, Σαφήνεια). — 247. Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. — 248. Εἰμαι ἀκόμη μαθήτρια (ἡ μὲ α κόμη, μά, θι τρία.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὸ στοιχεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἢ λέξις μὲ παλαιὰ δὲ στοιχεῖα δρ. 1 καὶ μὲ κεφαλαῖα δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουν τὰ διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

[ΔΒ'—339]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, κάρτες, μὲ ὄλους-ες, στείλατε: Μ. Παππᾶ, Λάρισα.

[ΔΒ'—340]

ΓΙΟΛΑ: ψηλή, μικρούλα, ἀφελής, μὲ καστανὰ σπινθηροδόλα μάτια, μὲ γυρισμένες βλεφαρίδες. Παρλάρει γαλλικά, εἶναι πολὺ ἐξυπνὴ καὶ... θελκτικὴ.

Ὀνειροπλέχτρα

[ΔΒ'—341]

Περιμένω ἀνυπόμονα, εὐγενικὰ Διαπλάσπουλα, ἓνα τετραδιάκι σας, μιὰ κάρτα σας. Δ/σις: (ΔΒ'—299) διὰ:

Ολιμμένη Γοητεία

[ΔΒ'—342]

Διαπλάσπουλα-ες, ἡ νέα μου Δ/σις εἶναι: Μίμνη Χατζηνίκου, δι' Ἀφελὴ Παιδοῦλα, ὁδὸς Καρτάλη 3, Βόλον.

Ἀετιδεῦ, Ὁκεανίς. Παρήγορε Ἀγγελε, στείλατε, παρακαλῶ, τὰς Δ/σεις σας, ἐπειδὴ ἔχασα τὰς προηγουμένας.

Ἀφελὴς Παιδοῦλα

[ΔΒ'—343]

Πονεμένη Ψυχὴ, σὲ ξέρω, γιατί κρύβεσαι; Ολιμμένη Γοητεία

[ΔΒ'—344]

Ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ κάθε εὐγενικὸ Διαπλάσπουλο. Ἰωάννης Παπαζογλου, ἐναντι Μουσείου, Ἡράκλειον Κρήτης.

Γαργαντούας

[ΔΒ'—345]

Μπουμπουλίνα, Ἰθώμη, Χαραυγή, Ἀρλίτα, Μαγεμένο Δοξάρι, Πλάνο Δοξάρι, ἔγραφα γιατί δὲν ἀπαντᾷτε; Περιμένω. — Εἰς δσους μοῦ ἔστειλαν Μ. Μυστικά, ἔστειλα. Περιμένω καὶ ἀπὸ ἄλλους. Δ/σις μου: (ΔΒ'—190).

Ἑλμύνα

[ΔΒ'—346]

ΝΕΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΒΑΤΡΑΧΩΝ»
«Ποῖο ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ δημοσιεύτηκαν στὴ Σελίδα τῆς δευτέρας τριμηνίας (φυλλ. 14 26) σὰς ἄρεσε περισσότερο καὶ γιατί;». Προθεσμία διμηνὴν. Βραβεῖα πέντε. Συμμετοχὴ τριδραχμῇ. Δ/ση: Λεωνίδαν Ρήγαν, Δαφνομήλη 32α, Ἀθήνα. (Ἀπὸ σήμερα παύει νὰ ἰσχύει καθε ἄλλη Δ/ση).

[ΔΒ'—347]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ἀὸς διαγωνισμὸς ἀκυροῦται ἐλλείψει ἀπαντήσεων. Βοσ διαγωνισμὸς: Παιδικὸ Πνεῦματος.

Καθένας μπορεῖ νὰ στείλῃ τρία. Προθεσμία: διμηνὴν. Συμμετοχὴ: διδραχμὸς. Βραβεῖα: τρία ἐκλεκτά. Τὰ καλύτερα θὰ δημοσιευθοῦν στὸ Μακεδονόπουλο, Δ/σις: (ΔΒ'—210), διὰ Τ. Τῶν διαγωνισμῶν: Λαϊδὴ Φαουντερεῶν. Ἀντιπρόσωπος Κοζάνης: Παρήγορος Ἀγγελοσ.

[ΔΒ'—348]

Διαπλάσπουλα ὑποστηρίξτε τὸ θαυμάσιο περιοδικὸ τῆς Χαρούμενης Συντροφιάς.

Μύρα Σουλβάνα, Ρέλια

[ΔΒ'—349]

Δικηγορίνα, Ἰθώμη, Γαρδένια, Μπελίνα, Φόουσι, τετραδιάκια ἔστειλα γιατί δὲν τὰ ἀνταποδίδετε; Ἀντινέα, ἀπάντησέ μου γιὰ τὸ Μακεδονόπουλο.

Χλόη

[ΔΒ'—350]

Τριδραχμὸς τρίμηνος διαγωνισμὸς ἀγράφων ἡθοποιῶν. Βραβεῖα διαλεκτὰ!! Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια, Στρομπουλή, Σπυρίδωνος Τρικουπῇ 37, Ἀθήνα.

Μπουμπουλίνα

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μένετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὴς Διακοπές.

Κι' ἓνας μόνος Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὴς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἀν πάρετε μάλιστα τὸν Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931, ποὺ ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 20 μυθιστορήματα οἱ τρεῖς μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμονατάλογοις δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῇτε τὸν καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ